ufo-nyt

UDGIVET AF S.U.F.O.I.

SKANDINAVISK UFO INFORMATION

3

MAJ - JUN. 1970

5,00 kr. incl. moms

SKANDINAVISK UFO INFORMATION

SUFOI er en selvejende institution, der har til formål at udbrede kendskabet til UFO'er – uidentificerede flyvende objekter – ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed, samt at bidrage til opklaringen af UFO-fænomenerne.
SUFOI ledes af

Forretningsudvalget samt
Repræsentantskabet

Forretningsudvalget består af syv medlemmer og vælges af repræsentantskabet. Forretningsudvalget forestår den daglige ledelse af SUFOI.

Repræsentantskabet består af forretningsudvalget samt 1 repræsentant fra hver af de til enhver tid etablerede områder i Skandinavien og de nedsatte arbejdsudvalg.

FORRETNINGSUDVALGET

Formand: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup, tlf. (01) 51 11 41.

Kasserer: Gunner Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300 København S., tlf. (01) 55 77 34.

Sekretær: Xavier P. Madsen, Bakkehave 8, 2970 Hørsholm, tlf. (01) 86 16 77.

Repræsentant for UFO-NYT: Iver O. Kjems, Lunagervej 23, 2650 Hvidovre, tlf. (01) 78 36 13.

Udvalgsmedlem: Peter A. Hansen, Lille Strandv. 6 D, 2900 Hellerup, tlf. (01) HE 775.

Udvalgsmedlem: Egon Jørgensen, Fredericiagade 68, 1., 1310 København K., tlf. (01) 11 30 81.

Udvalgsmedlem: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, 2791 Dragør, tlf. (01) 53 10 35.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale beløbet (D.kr. 30,00 for et kalenderår) til regnskabskontorets giro-nr. 11 77 25.

Abonnement kan også bestilles på ethvert postkontor samt hos landpostbudet. Adresseændringer og reklamationer over uregelmæssigheder vedrørende bladets tilsendelse bedes rettet til det lokale posthus

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT"

De i „UFO-NYT" offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. Red.

Næste UFO-NYT udk. omkr. 15 aug.

LITO Tlf. 21 18 15 Svendborg

REPRÆSENTANTSKABET – UFO-NYT

Ansvarshavende redaktør: Iver O. Kjems, Lunagervej 23, 2650 Hvidovre, tlf. (01) 78 36 13.

Redaktionssekretær: Frank Lerbæk, Sanddalsparken 15. 2. th., 5700 Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Redaktionssekretær: Bodil Kromann, Hattemagerstien 32, 2300 København S., tlf. (01) 55 92 88.

Redaktionssekretær: Willy Wegner, Vinkelager 26, 2720 Vanløse.

SUFOI's REGNSKABSKONTOR:
Gunnar Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300 København S., tlf. (01) 55 77 34, giro-nr. 11 77 25.

SUFOI's EKSPEDITION:
Egon Jørgensen, Fredericiagade 68, 1., 1310 København K., tlf. (01) 11 30 81.

SUFOI's RAPPORTCENTRAL:
Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup, tlf. (01) 51 11 41.

SUFOI's UDKLIPSCENTRAL –
Repræsentant for Lolland-Falster:
Ole Henningsen, Tileg.16, 2., 4900 Nakskov

SUFOI's Bibliotek: Peder C. Andersen, Harridslev pr. 8900 Randers.

SUFOI's PR-Afdeling: Peter A. Hansen, Lille Strandvej 6 D, 2900 Hellerup, tlf. (01) HE 775.

SUFOI's Foredragsafdeling –
Repræsentant for København: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, 2791 Dragør, tlf. (01) 53 10 35.

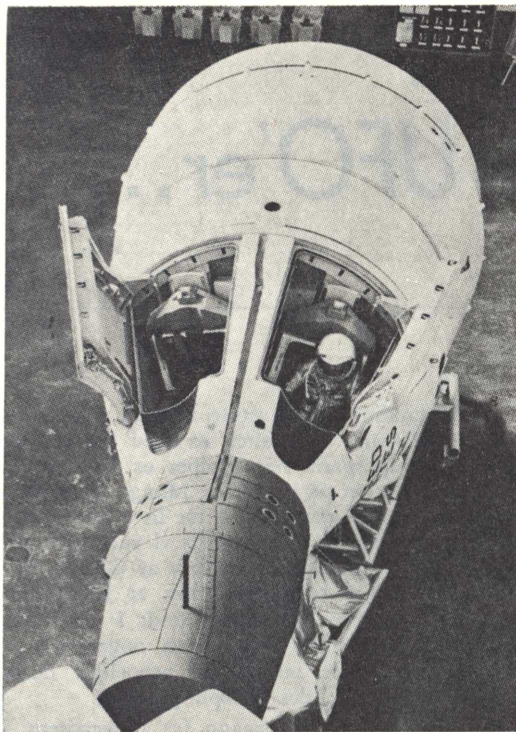
Repræsentant for Fyn: Martin Thygesen, Møllervænget 12, 5000 Odense, tlf. (09) 12 14 84.

Repræsentanter for Midtjylland (8000-området): Hanne og Poul Nielsen, Linå pr. 8600 Silkeborg, tlf. (06) 83 51 11, Mollerup 156.

Repræsentant for Nordjylland (9000-området): Svend Erik Christensen, Uttrupv. 8, 4., 9400 Nørresundby.

INDEHOLDER bl. andet

Efter Apollo 13

Skal fremtidige rumfartøjer være ubemandede?..

Omkring den tid, hvor sidste nummer af UFO-NYT udkom, var hele verdens opmærksomhed samlet om dramaet i rummet – Apollo 13's problemfyldte rejse. Mange gode ønsker fulgte astronauterne Lowell, Swigert og Haise, og lykkeligvis fik turen en perfekt afslutning.

Så snart turen fik ende, begyndte kritikerne rundt omkring at tale for en afslutning af den bemandede rumfart. Det var vel stort set de samme mennesker, som tidligere var gået ind for at opsende ubemandede automatiske rumstationer, og argumentationen gik ud på, at for det første var ubemandet rumfart meget billigere, og dernæst ville et uheld ikke kræve menneskeofre i form af strandede eller opbrændte astronauter. Mere eller mindre direkte indrømmede en del af disse kritikere, at de i virkeligheden gerne så en reduktion af den samlede investering til rumforskning, idet andre opgaver efter deres mening var vigtigere. Set fra et ufologisk synspunkt må dette vække bekymring.

Ufologer verden over har det tilfælles, at de interesserer sig for ufoer. Meningerne er yderst forskellige, når det drejer sig om hvorledes ufosagen skal opfattes eller gribes an, og disse divergenser gør sig også gældende på andre områder, der mere eller mindre har relation til sagen, – som f. eks. rumforskningen. Efter min mening bør der ikke herske nogen tvivl om, at ufologer bør støtte rumforskningen så meget som muligt, ligesom man bør følge dens resultater med største opmærksomhed. Jo mere rum-mindede Jordens befolkning bliver, desto bedre grobund vil der blive for at udbrede ufo-sagen. Jo før vor rumfart ekspanderer i solsystemet, desto før vil vi opnå en konfrontation med rummennesker – og det er jo eet af de mål, vi arbejder hen imod.

Hvad angår den aktuelle situation med Apollo 13, blev den naturligvis til et drama, fordi der netop var tale om et bemandet forsøg. Imidlertid må man indrømme, at både dette og andre rumforsøg ville have været fuldstændige fiaskoer, såfremt det menneskelige element ikke havde været involveret. Uden et gensidigt samarbejde mellem jordkontrollen og astronauterne var rumfartøjet formentlig aldrig vendt tilbage. Man kan fremstille mange, fine og komplicerede apparaturer, der hver for sig kan udføre mange opgaver, men det menneskelige øje og den menneskelige hjerne viser sig uundværlig i mange situationer. Det gjaldt også her.

Det er derfor med glæde man hilser oplysningen om, at NASA – efter en omhyggelig fejlsøgning og vurdering af situationen – har meddelt, at den bemandede rumforskning fortsætter som planlagt, og at Apollo 14 forventes opsendt snarest muligt.

Erling Jensen

AAAS symposium over UFO'er...

Af dr. John S. Derr

Dr. Derr, en APRO-områdeforsker, er medarbejder ved forskningen i afdelingen for Jord- og plantevidenskab, Massachusetts teknologiske institut (M.I.T.).

Ved det årlige møde i Boston, Massachusetts (26.–31. dec. 1969) holdt det amerikanske selskab for videnskabelige fremskridt (The American Association for the Advancement of Science – AAAS) et to-dages polemisk symposium over de videnskabelige aspekter ved UFO-problemet, Symposiet, holdt på Sheraton Plaza hotel, var arrangeret af en speciel AAAS-komité, sammensat af Dr. Thornton Page – astronom fra Wesleyan universitetet og NASA, dirigent; Dr. Philip Morrison – professor i fysik, M.I.T.; Dr. Walther Orr Roberts, præsident for universitetssammenslutningen for atmosfærisk forskning; og Dr. Carl Sagan, professor i astronomi tilknyttet Cornell universitetet. Med nogle undtagelser var talerne generelt ikke fjendtligt stemt overfor hypotesen om ujordiske eksistenser (ETH), ideen om, at UFO'erne er intelligent kontrollerede ujordiske fartøjer.

Mødet blev åbnet af Dr. Roberts. Han talte om den store offentlige interesse, som UFO-observationerne vakte og mente, at det alene var grund nok for videnskabsmændene til at tage problemet op.

Det første indlæg var af Dr. Page, som fremhævede, at det var meningen symposiet skulle være belærende. Han bemærkede, at Condonrapporten var en videnskabelig tilnærmelse til problemet, hvorimod den populære litteratur i reglen var pseudo-videnskabelig og spekulativ, og at Condon-rapporten som følge heraf efter hans mening ville få stor betydning på dette møde...

Dr. Franklin Roach, gæsteprofessor i astronomi ved Hawaiis universitet, så med tilfredshed, at vort rumprogram har hjulpet os ud over et homocentrisk syn på universet. Mange flere mennesker indser nu muligheden for liv i andre verdener og er klar over, hvor lidt vi ved om rummet. Dr. Roach, der var medlem af Condon-Komiteen, talte om muligheden for, at Jupiter-lignende planeter bevægede sig rundt i det interstellare rum uden at kredse om nogen stjerne (sol), og at disse måske var beboelige. Disse tænkte planeter kaldes Lilleput-planeter.

Dr. William K. Hartmann fra universitetet i Arizonas Måne- og planetlaboratorium gjorde det klart, at han mente alle UFO-rapporter var resultatet af naturlige fænomener, forkert identificerede almindelige objekter eller spøgefuldheder. Han meddelte, at Condon-projektet havde efterspurgt en liste over de bedste fotografiske tilfælde og at bogstavelig talt alle disse faldt fra hinanden ved undersøgelsen. Han konkluderede derfor, at alle UFO'er ville kunne identificeres, hvis vi blot kendte mere til omstændighederne ved hver observation. Han sagde, at samfundet i 1947 var instrueret til at acceptere UFO-rapporter og var i stand til at fabrikere forfalskninger. Han udlagde den kendsgerning, at opsendelsen af den første Sputnik forårsagede syv gange så mange UFO-rapporter som et tegn på, at publicity var årsag til rapporterne. Med andre ord, han mente UFO-rapporterne var et sociologisk problem. På grundlag af hans erfaring med Condon-komiteen, som han havde været medlem af, sluttede han, at man ikke var i besiddelse af tilfælde, der var gode nok til at bevise, at der fandt noget ekstraordinært sted. Endelig udfordrede han alle UFO-forskere til at fremskaffe bare ét tilfælde, der afgørende kan bevises at være så usædvanligt, at kongressen

og offentligheden ville kræve en gennemgribende undersøgelse.

Dr. Robert Hall, leder af det sociologiske fakultet ved universitetet i Illinois erklærede, at UFO-problemet er et adfærds-fænomen af yderste vigtighed. Han følte, at UFO-rapporter opstår af mangfoldige årsager, her skal nævnes to af dem: 1) Flertallet af rapporterne er ikke fartøjer. Folk bliver oprømte, når de er vidne til uforståelige hændelser ... 2) En stærk ængstelse i forbindelse med observation af et unormalt fænemen, som forekommer skræmmende, kan forårsage massehysteri. Sådanne tilstande varer sædvanligvis kun kort, lad os sige en uge, og han gav tre eksempler. Imidlertid følte Dr. Hall, at de fleste UFO-rapporter ikke var et resultat af hysterisk smitte fordi: a) de fleste observatører ikke følte sig skræmt og ikke tror, at UFO'erne er frelsere, b) UFO-rapporter kommer fra hele verden og det har varet længe, c) de fleste observatører ikke kender noget til andre UFO-rapporter og d) nogle UFO'er er observeret i lang tid, omfattende detaljer er opfattet og mangfoldige vidner er enige om de væsentlige træk.

Dr. Hall kritiserede også generelt den måde UFO-rapporter behandles på. F. eks. fortolker nogle UFO-enthusiaster, hvad et vidne forklarer, når de blot skulle rapportere fakta; på den anden side forhåner nogle skeptiske videnskabsmænd troværdige vidners opfattelsesevne. Han følte, at det juridiske kriterium for vidners troværdighed måtte anvendes overfor UFO-rapporterne, og at uvillighed til at få optaget rapport eller at blive personligt identificeret er almindeligt blandt troværdige vidner. Skeptiske videnskabsmænd vil latterliggøre de svageste rapporter for at fastholde deres forudfattede meninger, mens de ignorerer det bedste bevismateriale. De kan også benytte ulogiske argumenter, selvom de sædvanligvis er logiske i andre sager, og han citerede Dr. Hartmanns argumenter som ulogiske. Et godt eksempel på mange af disse sociologiske fænomener var det fra det franske videnskabernes akademi, der var uvillig til at acceptere meteoritternes eksistens. Endelig fordømte han den „given sorteper videre", som finder sted mellem den fysiske og sociologiske videnskab, der begge siger, at UFO'er er de andres problem.

Dr. Douglass Price-Williams, leder af det psykologiske fakultet ved Rice universitetet fremlagde en rapport om udviklingen indenfor det statistiske arbejde, som nu udføres. Han påpegede nødvendigheden af at adskille observationer fra fortolkninger i de eksisterende rapporter. Efter at man har frasorteret rapporterne om naturlige fænomener og afsløret forfalskningerne opstår spørgsmålet om, hvordan man skal behandle resten. Dr. Condon siger, at hvis 80 pct. kan forklares, så kan alle forklares, men det er ikke logisk. Man skulle udlede oplysninger fra resten af rapporterne, uanset om man mener, oplysningerne hører ind under sociologisk eller fysisk videnskab. Han mente, at de data man har, burde analyseres meget mere detaljeret end tilfældet har været hidtil, inklusive omstændighederne ved observationerne. Dette er han i færd med nu.

Harvard psykiaterne Lester Grinspoon og Allan Persky havde skrevet en meget interessant psykoanalyse om den type mennesker, som kunne tænkes at lave en falsk rapport. Manuskriptet blev oplæst af Dr. Grinspoon, som bemærkede, at UFO'erne er sammensat af en masse forskellige fænomener. Hvis en psykologisk svag observatør ser et UFO, vil hans erfaring og videnskabelige kendskab sandsynligvis ikke være tilstrækkeligt til at han kan finde en forklaring, så han må gribe til magi for at forklare sin opfattelse. Uheldigvis gør de urolige tider vi lever i netop mange mennesker noget forvirrede, og denne del af befolkningen er mere tilbøjelige til at tro på ujordiske intelligenser (ETI) og til at observere UFO'er. Ved en kompliceret række ræsonnementer forklarer psykiatrien den skiveformede UFO-type som et symbol på et bryst, der daler ned, dækker observatørens behov og derefter stiger og forsvinder. Ligeledes fortolkes den cigarformede UFO-type som et phallossymbol, som det ses af en psykologisk svag observatør. Forfatterne fremlagde også den teori, at den ophidselse, der opstod blandt videnskabsmænd, når de studerede UFO'er, kan skyldes ubevidste konflikter hos vedkommende personer, bl. a. tanker om død og udødelighed. (Også det skal man høre! o.a.)

Anden dags møde (27. dec.) begyndte med Dr. J. Allen Hynek, leder af det astronomiske fakultet ved Northwestern University ... Han beskyldte videnskabsmændene for at være uvidenskabelige, hvis de ikke anså UFO-problemet for noget, som behøvede at udforskes ... I visse tilfælde anså Blue Book det for tilstrækkelig identifikation, når en rapport blev påført etiketten: „uidentificeret"; d.v.s. (den nu opløste luftvåbens) kommission havde identificeret en observation som uidentificeret! ... På trods af Dr. Condons egne konklusioner taler *Condon-rapporten* som helhed i høj grad til gunst for videnska-

belige undersøgelser. Kort fortalt lagde Dr. Hynek vægt på følgende fakta: a) UFO-rapporter eksisterer, b) mange rapporter kan identificeres og c) nogle kan ikke identificeres, er meget mærkelige og er rapporteret af pålidelige mennesker. Derfor må vi være nysgerrige, i stand til at blive forbløffede og villige til at forske.

Dr. James E. McDonald, professor i atmosfærisk fysik ved universitetet i Arizona anklagede videnskaben for ikke at behandle UFO-rapporterne på videnskabelig måde. Det er principielt vor fejl, ikke U.S. Air Force's, selvom Blue Book var overfladisk og inkompetent. Wright-Patterson arkiverne har været tilgængelige, men det er forbavsende, at så meget bevismateriale er blevet fejet ind under tæppet, simpelthen ved at videnskaben har ignoreret det . . . *Condon-rapporten* er hverken indgående eller tilstrækkelig, og konklusionen er ukorrekt og ikke baseret på det bevismateriale, der er citeret i den. Rapporten omfatter kun meget få af de bedste historiske tilfælde, og medtager ikke engang alle de tilfælde, som komiteen undersøgte. Efter Dr. McDonald's vurdering er 32 af rapportens 89 tilfælde ikke forklarede; og de fleste af de forklarede tilfælde er uinteressante.

Dr. Donald H. Menzel, professor i astronomi ved Harvard universitetet, erklærede i sit manuskript (der blev fremlagt af Dr. Roberts), at UFO'erne er opstået som en myte, og at ETH er fremsat, fordi man ikke havde nogen anden forklaring. Han betragtede derfor Hyneks og Mc Donalds synspunkter som højst subjektive. . . . Derefter anklagede han McDonald for uvidenskabelige metoder og hævdede, at hans interviews ikke havde nogen videnskabelig værdi. Han erklærede, at han havde opklaret de fleste af de sager, Air Force havde sendt ham, efter at Hynek havde mærket dem uidentificeret. („Forklaret" er ikke det samme som „opklaret", hr. Menzel! Red.) Han er langt mere skeptisk end Hynek med hensyn til vidnernes pålidelighed. Spørgsmålet om eksistensen af liv andre steder i universet har ikke noget med problemet om at identificere UFO'er at gøre, og UFO-observationer har sandelig ikke bevist ETI.

Dr. R.M.L. Baker fra Computer Sciences Corporation foretrækker udtrykket „unormale observerede fænomener" (AOP) . . . Han konkluderede, at amatørfotografier ikke var tilfredsstillende for videnskabelige analyser. Vi må have nye, gode data.

Eftermiddagsmødet blev åbnet af Dr. Carl Sagan, som fortsatte med at undersøge ETH på grundlag af vigtige argumenter . . . Alle faktorer taget i betragtning, anser han det for forhastet at sige, at interstellare rumrejser ikke er mulige. Imidlertid tror han radiokommunikation vil være en bedre vej, når man vil kontakte andre civilisationer. Hans konklusion var, at UFO-data er mangelfulde, så vi måtte holde sindet åbent. Imidlertid ligger vort største håb om at kontakte ETI i ubemandede planet-ekspeditioner og radiokommunikation.

Walter Sullivan, videnskabelig redaktør for The New York Times, forklarede journalisternes holdning overfor UFO-rapporter. I almindelighed prøver reportere at skrive „gode historier" uden alt for mange kvalificerende argumenter, en kendsgerning, der kan begrænse artiklens videnskabelige nøjagtighed og lade den åben for forskellige fortolkninger. Han mener, at interessen nu er ledet bort fra UFO'erne, men at vi ikke skulle vende problemet ryggen eller holde op med at iagttage himlen. Han konkluderer, at ETH er usandsynlig, men at UFO-problemet er et menneskeligt fænomen, som burde udforskes.

Professor Philip Morrison afsluttede symposiet med et generelt foredrag om naturen af fysisk bevis. Han hovedpunkt var, at hvis vi skal tro nye hypoteser, behøver vi mangfoldige bevisled, der muliggør tilfredsstillende kædeanalyser. Han fastslog, at intet enkelt vidne er troværdigt i sig selv, og som eksempel gav han ekspertvidners modstridende vidnesbyrd i retssager. Der er mange problemer forbundet med den mekanisme,

— Jeg er nu ikke sikker på jeg ville bryde mig om, hvis sådan en giftede sig med min datter

der hedder at iagttage mennesket, og han opregnede nogle af dem. 1) Den menneskelige natur forsøger at få orden på kaotiske situationer. 2) Vi er tilbøjelige til at overse et svagt led, som kan ødelægge hele rækken af ræsonnementer. 3) Grupper af vidner er ikke nødvendigvis uafhængige. 4) Der vil altid være ting, vi ikke forstår. 5) Hemmeligholdelse af rapporter af skjulte, militære grunde forårsager overdrevne spekulationer om, at ETI skjules for offentligheden. 6) Folk forstår ikke den institutionelle paranoia, (forfølgelsesvanvid) som ofte gør politik og procedurer mere vigtige end fakta og konklusioner. Dr. Morrison sluttede med at sige, at han ikke støtter nogen væsentlig regerings-udgift til UFO-studier, men han opmuntrer gennemgribende undersøgelser af hver rapport, for at finde ud af, hvad der i virkeligheden er sket.

Efter at have hørt alle disse udtalelser kunne et uhildet medlem af den almindeligvis lille tilhørerskare let være blevet overbevist om, at den „hårde kerne" af UFO-rapporter var forårsaget af ETI og dannede et problem, som fortjente betydelig mere opmærksomhed fra videnskaben. Deltagerne syntes at mene, at symposiet havde udrettet, hvad der var dets formål ved at demonstrere anvendelsen af videnskabelige metoder overfor et nutidigt kontroversielt emne og ved at gøre videnskabsmændene bekendte med den udstrakte mangfoldighed af kendsgerninger og fortolkninger.

The APRO Bulletin, nov.-dec. 1969. /BK.

DET KRITISKE HJØRNE

Betragtninger over den matematiske logik

I UFO-kontakt nr. 6, 1969 har Leif E. Pedersen (L.P.) skrevet en artikel, han har kaldt „Naturens Matematik". Artiklen bygger på en forelæsning George Adamski holdt for en privat studiekreds. Da Leif venter, at matematikkyndige vil fare i blækhuset over artiklen, vil det jo næsten være synd ikke at reagere.

Indledningsvis konstaterer L.P. forsigtigt, at emnet indeholder elementer, der kan få os til at se lidt anderledes på visse ting. Det pointeres, at ifølge Adamski findes der i universet to slags matematik, „den ortodokse" og den „kosmiske". Den første er den der siger, at $1+1 = 2$ og den anden, som siger, at $1+1 =$ måske 3. Adamski benægter altså ikke den første, men henleder blot opmærksomheden på den anden. Dette undersøges så nærmere som angivet ved citat fra artiklen:

„At matematikken benyttes til at bevise mangt og meget, er de fleste enige i, og derfor må matematikken også have sin betydning i den kosmiske filosofi. Vi må starte med at fastslå, at det, der står på hver side af lighedstegnet (=), skal være nøjagtig lige store størrelser eller værdier, endvidere, at intet destrueres totalt, men altid blot omformes til noget andet, der skal have samme „talmæssige" værdier.

Når vi for eksempel siger $0+1 \div 1 = 0$, er

dette utvivlsomt korrekt, men er det også det efter „Naturens Regnebog"? En mand har ingen formue (0), men arver så fra en ukendt onkel 3 tusinde kroner (3). Herefter kommer der en indbrudstyv og stjæler de 3000 kr. (3), (0+3 ÷3 = 0), hvorefter formuen atter er = 0. Så vidt er alt i skønneste orden, men er det nu det i enhver henseende? Går regnstykket faktisk op? Selvfølgelig er det klart, at han ender med at have samme negative formue, som før han arvede, men der er dog kommet noget nyt ind i billedet, som regnestykket ikke tog hensyn til, men som „Naturens Regnebog" givetvis har med.

Da manden arvede de 3000 kr., blev han glad og begyndte at lægge planer for pengenes anvendelse. Disse planer kan han have realiseret så langt på det tidspunkt, pengene bliver stjålet fra ham, at han udover de 3000 kr., som tyven stjal, yderligere mister penge, således at hans formue ikke mere er 0, men har en negativ størrelse. Dertil kommer følelsesmæssige værdier, glæden og forventningen, da han arver pengene, og sorgen, da han mister dem igen. Disse følelsesmæssige ukendte størrelser er ikke på nogen som helst måde taget med i det ortodokse regnestykke, men skal med for at give det rigtige billede af værdierne på begge sider af lighedstegnet".

2. eksempel beskæftiger sig på samme måde med tordenvejret og de elektriske udladninger og således gives en række lignende eksempler.

Artiklen danner indledning til Adamski lektionen, hvor bl. a. „Naturens Matematik" er omtalt. L. P. skriver godt nok, at lektionen er for viderekomne, og det skal nok være rigtigt. Man læser det hele to gange, tre gange, ryster på hovedet og spørger sig selv: „Hvad er dog det", og kunne passende fortsætte „ . . for noget forrykt sludder". Jeg har tidligere advaret L. P. mod at fremsætte filosofiske tanker med baggrund i emner han ikke behersker, derved undgår man lettest at dumme sig. Ja, men vil nogen så sige, er der nu alligevel o.s.v. Ja, vi kan jo prøve at se lidt nærmere på det.

(1) HVAD ER MATEMATIK?

Ja, det er faktisk slet ikke så let at besvare, i det mindste ikke i nogle få ord.

„Matematikerne er en slags franskmænd. Taler man til dem, oversætter de det til deres eget sprog, og så er det straks noget helt andet", udtalte Goethe i begyndelsen af forrige århundrede, han betragtede nemlig fejlagtig matematikken som en regnekunst, der ikke var nogen mening i at anvende på en erfaringsvidenskab. Matematikken er ikke nogen erfaringsvidenskab, men som logikken en videnskab om følgerigtig slutning fra visse udsagn til visse andre udsagn.

Matematik er mange ting, hvor regning og geometri kun er to af de simplere og lettest tilgængelige områder. Der findes ikke nogen eksakt definition på, hvad matematik er. Det er en dynamisk videnskab, som både er levende og så omfattende, at ikke engang matematikere er i stand til at overskue det samlede billede.

Matematikeren Leibnits påstod, *at alt i den hele vide verden foregår matematisk.* Bruger man ordet matematisk i dets videste betydning, er denne påstand slet ikke så gal, men der er bare det at sige til det, *at ikke alt hvad der foregår i den vide verden kan beskrives matematisk, for så langt rækker vort matematiske sprog ikke.*

(2) DEN FØRSTE FEJL

Leif taler om to slags matematik „den ortodokse" og „den kosmiske".

Den første kender han ikke ret meget til, idet han identificerer regning med tal som „matematikken" og „den kosmiske" undlader han at definere. Man kan ikke definere noget ved et enkelt eksempel. Det svarer til følgende eksempel: *Jens havde et regnestykke, som var forkert.* Det siger intet overhovedet, for vi mangler noget. Hvor mange stykker var rigtige? Var der flere, som var forkerte? Hvad er det vi vil beskrive?

Hvad vil L.P. med to slags matematik, hvem siger, at der ikke findes mange slags? Kunne den ene ikke være en del af den anden? *Jo.*

(3) ANDEN FEJL

Eksemplet med manden og de 3000 kr. viser, at L.P. ikke forstår at anvende de matematiske discipliner. L.P. kan godt bruge den alm. regning til en beskrivelse af mandens formueforhold, også således, at slutresultatet udviser en negativ formue (normalt kaldet gæld), man skal blot huske at registrere alle gældsposter.

(4) TREDIE FEJL

Han kan ikke anvende talregningen til at beskrive mandens følelser med, men det gør matematikken heller ikke krav på. Kun L.P. begår en fejl ved at tro, at dette kan lade sig gøre. Man kunne derimod gøre noget andet. Man kunne udstyre manden med elektroder og registrere de elektriske svingninger i organismen og få en

kurve over hans følelsesmæssige reaktioner, og det er jo på en måde en slags anvendt matematik.

(5) HVAD ER DET LEIF PEDERSEN OG ADAMSKI VIL SIGE ELLER BEVISE?

Ja, det er jo lidt svært at finde ud af. Er det den matematiske logik? Har Adamski engang læst eller hørt noget og misforstået indhold eller mening. Jeg ved det ikke, men læs engang:

„Jeg nægter anvendeligheden og dermed også værdien af enhver slags tænkning i nogen særlig form udover den abstrakte logik. Jeg afviser specielt den form for tænkning, som hører til det matematiske studium. Matematik er videnskaben om form og kvantitet. Den matematiske tænkemåde er kun logik, anvendt på iagttagelsen af form og kvantitet. Den store fejltagelse beror på, at man betragter sandheden af det, der kaldes ren algebra, som abstrakt eller generel sandhed. Og denne fejltagelse er så dybtgående, at jeg undrer mig over den enstemmighed, hvormed den overalt er blevet modtaget. Matematiske aksiomer er ikke aksiomer, ikke almengyldige sandheder. Hvad der er rigtigt om relationer – af form og kvantitet – er ofte i højeste grad forkert med hensyn til moral, blot for at nævne et eksempel. Inden for denne sidste videnskab er det således i reglen ganske usandt, at de samlede dele er lig med det hele. På kemiens område svigter dette aksiom også. Det svigter ligeledes, når man betragter et motiv – thi når to motiver, hvert med sin givne værdi samles til ét, får vi ikke nødvendigvis en værdi, der svarer til summen af begges enkeltværdi. Der er talrige andre matematiske aksiomer eller sandheder, som kun er sande inden for bestemte relationers område. Men matematikerne argumenterer af gammel vane ud fra deres begrænsede sandheder, som om de havde en ubetinget generel anvendelighed – hvad verden jo også bilder sig ind, at de har".
Citat slut.

Kan De se ligheden. Adamskis og Leif Pedersens filosofiske betragtninger *kunne være* misforstået udlægning af ovennævnte citat, der jo drejer sig om den matematiske logiks anvendelighed. Citatet kan De finde i Edgar Allan Poes kriminalnovelle „Det stjålne Brev". Edgar Allan Poe er en af Amerikas højest vurderede forfattere. Han døde i 1849. Er det fra Poe, at Adamski har hentet inspiration til sin „Naturens Matematik". Det ved jek ikke, men hvis han har, har han misforstået det væsentlige.

For fuldstændighedens skyld skal jeg blot nævne, at Allan Poes påstande ikke holder i dag, heller ikke på kemiens område, men Poe er måske undskyldt, da man på hans tid ikke vidste meget om f. eks. de kemiske reaktioner.

Spørgsmålet om formålet med artiklen „Naturens Matematik" er stadig lige gådefuldt og indfrier bestemt ikke løftet om at få os til at se lidt anderledes på visse ting.

KONKLUSION

Jeg må konstatere, at en artikel som Leif Pedersens, der giver sig ud for at være et filosofisk bidrag, helt har forfejlet sit sigte og nærmest må siges at være skadelig, både ufologisk og filosofisk set. Når man betænker, at folkeskolen i dag på et ret tidligt tidspunkt lærer børnene at operere med den matematiske logik, må de forekomme uklogt at skrive en artikel, som røber ukendskab til elementære matematiske begreber. Må jeg sluttelig anbefale Leif Pedersen og andre, som vil filosofere over matematikkens anvendelighed og logik at læse: „Vor tids matematik" af Walter R. Fuchs, fra Samlerens Forlag.

Frank Pedersen

*

At fejle er menneskeligt, at dække over det også.

Amerikansk

Logik for...!

Vil De ikke nok vente her til min mand kommer, – ellers får jeg ham aldrig til at tro på det...?

Antonio Ribera

SAN JOSÉ DE VALDERAS FOTOGRAFIERNE

Et yderst veldokumenteret tilfælde

Af Antonio Ribera

Et af de mest irriterende aspekter af de uidentificerede, flyvende objekter er fænomenernes uhåndgribelige karakter. Skønt hundrede tusinder af mennesker med sund fornuft, ofte på et højt stade af teknisk eller videnskabelig duelighed, har set UFO'er på himlen eller endog på jorden, og skønt disse objekter endog også er sporet på radar, hævder skeptikere stadig, at der mangler „fysisk" bevis – den endelige indiskutable demonstration af deres eksistens.

Vi er i besiddelse af fotografisk bevis, det er sandt nok, men i flertallet af tilfældene er det altid et *indirekte* bevis. Fænomenet har, jeg gentager, en uhåndgribelig kvalitet, som uden tvivl er det egent og som står i forbindelse med selve dets natur. Hvis vi som arbejdshypotese forudsætter, at UFO'erne er et produkt af en teknologi, som ikke blot er vor overlegen, men *forskellig* fra den jordiske teknologi på dette tidspunkt og i dette århundrede, så kan det faktisk forventes, at de ikke vil efterlade sig noget „materielt" bevis på deres passage. Der findes ikke noget mere naivt spørgsmål end: „Hvis de er maskiner, hvorfor taber de så ikke møtrikker og bolte?" (Dette spørgsmål blev stillet for ikke så længe siden af en dygtig videnskabsmand fra NASA, da han passerede Barcelona på gennemrejse)*) – Eller: „Hvis det er sikkert, de eksisterer, hvorfor opfanger vi så ikke deres radiotransmissioner?"

---

*) *Himlen hjælpe astronauterne, hvis møtrikker og bolte falder af fra NASA's rumskibe. Red.*

Begge spørgsmål er præget af den mest naive form for antropocentricitet (menneskets tilbøjelighed til at opfatte sig selv som altings midtpunkt. Red.) Begge er oprundet af den formodning, at der kun kan findes én type af „maskine" eller kun ét system for langdistancekommunikation. Den store engelske, videnskabelige forfatter Arthur C. Clarke har sagt: „Enhver tilstrækkeligt avanceret teknologi vil ikke være til at skelne fra magi". For et menneske i det 16. århundrede ville fjernsyn have forekommet at være magi, sådan som en transistorradio synes at være magi for de primitive mennesker, som endnu findes i dag.

Hvad vi må tage op til revision i alt dette, er selve begrebet „maskine", som for os stadig bunder i det 19. århundredes mekanistiske begreber. Kybernetik og informationsteorien peger allerede frem mod opfattelser af „maskinen", som overhovedet ikke har nogen relation til det 19. århundredes idéer, som begyndte med dampmaskinen. Ved at arbejde udfra disse begreber, i hvilke elektronikken spiller så fremherskende en rolle, forbundet med formindskelse og – hvorfor ikke? – med biologi, kan vi nå frem til næsten utænkelige opfattelser af „maskiner", som snarere vil have natur af *levende væsener* end af maskiner. Hvor kommer så disse møtrikker og bolte tabt fra et flyvende UFO ind, når UFO'erne for det første ikke „flyver" i den forstand, som en flyvemaskine gør det f. eks., og når de mekaniske og strukturmæssige træk, vi kender, ikke indgår i dets (UFO'ets) fremstilling?

Lad os efter dette sidespring, langtrukkent men nødvendigt, vende tilbage til vort tidligere diskussionsfelt.

Som problemet er, ville et „ideelt" tilfælde være et, der i det mindste kombinerede billeddokumentation, om muligt fra forskellige kilder, med visuelt vidnesbyrd fra forskellige, uafhængige vidner af anerkendt redelighed, med „fysiske" spor efterladt af UFO'et i tilfælde af landing, og endelig med materielle objekter fra selve UFO'et.

Arkiverne i det amerikanske Blue Book projekt indeholder adskillige tilfælde, mærket „uidentificeret", som kun fremviser et af de ovenfor nævnte beviser. Det virkeligt ideelle tilfælde ville være et tilfælde, der kombinerede dem alle, tillige med opsporing på radar, frembringelse af elektromagnetiske virkninger og observation af „ufonauter" nær ved objektet.

Bortset fra radarsporingen og observation af „ufonauter", kombinerer det tilfælde, denne artikel omhandler, alle de omtalte træk. Dette gør det spanske tilfælde i San José de Valderas til et af de bedst dokumenterede tilfælde, der er registreret. Desuden bekræfter og forstærker de forskellige kategorier af beviser i dette tilfælde hinanden.

LANDINGEN I ALUCHE

Ca. atten måneder før tilfældet i San José de Valderas fandt der en anden interessant hændelse sted. Den 6. februar 1966 foretog et stort, cirkulært UFO en kortvarig landing i Madrid-forstaden Aluche mellem kl. 20 og 21, og blev der set af en gruppe soldater fra et nærliggende ammunitionsdepot.

Objektet blev også iagttaget af don Vicente

KORT FOR HOVEDET

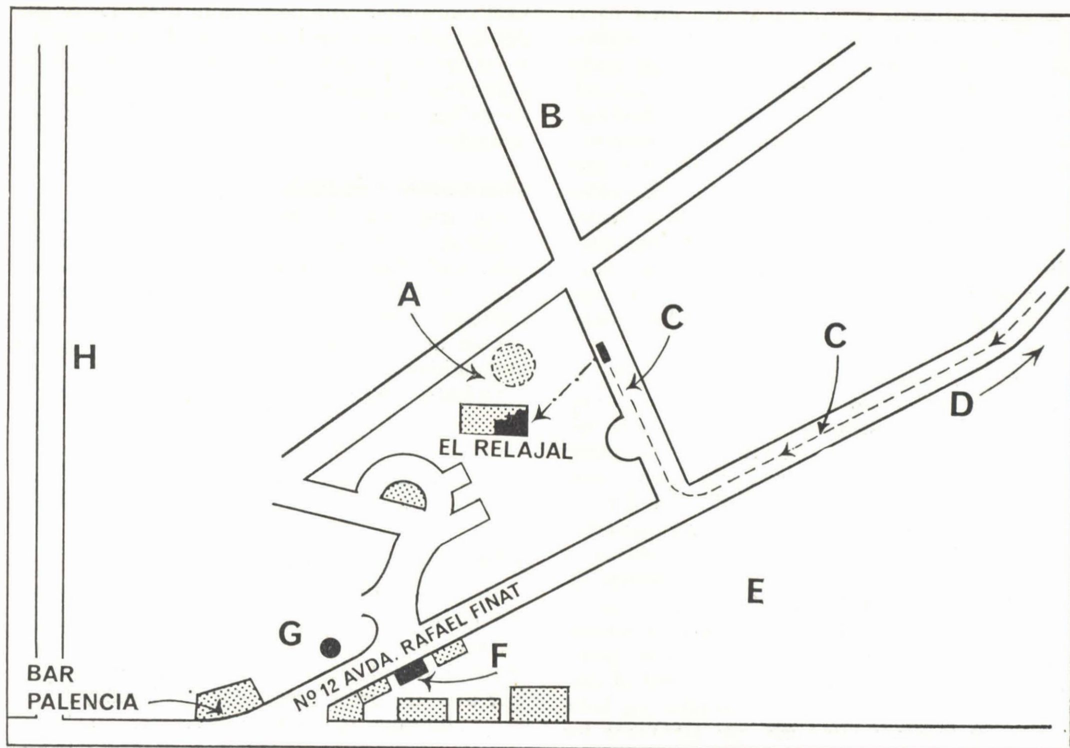
Vi hører ikke så meget til irske UFO-rapporter. Derfor er de fleste af os tilbøjelige til at gå ud fra, at der kun er meget begrænset UFO-aktivitet i Irland. Men hr. Martin Feeney oplyser i et brev til „Irish Press" (21. juni 1969):

„. . . følgende er en fortegnelse over steder (i Irland, hvor der var UFO-observationer i februar 1969: Bantry, Whitegate, Cobh, Ballinascarthy – Abiehill (alle i CCork); Mullinahone (Tiperaray-grevskabet), Ballyragget (Kilkenny-) og Greystones (Wicklow-grevskabet)".

*

KORT FOR HOVEDET

Måske bliver mange mennesker årligt dræbt af kræfter fra det ydre rum, påstår den sweitzisk-fødte fysiker, professor Fritz Zwicky fra California Institute of Technology. Han mener, at tilsyneladende uforklarlige dødsfald måske kan skyldes, at folk er blevet ramt af mikroskopiske meteorer eller tunge partikler i kosmiske ståler. Han har udtalt, at der er blevet fundet svage spor, der tydede på, at ofrene var blevet ramt af sådanne kræfter . . . skriver „Pegasus" fra Surrey i England. *Juli 69. /IOKj.*

ALUCHE – Vidnernes og UFO'ets placering. A: stedet, hvor objektet efterlod mærker. – B: vejen mod lufthavnen. – C: Hr. Jordan's rute. – D: Vejen mod Casilda. – E: Beboelsesblokke. – F: Hr. Ortuño's bopæl. – G: Vandreservoir. – H: Vejen mod Carabanchel.

Ortuño, som så det fra et vindue i sin lejlighed på 6. sal i Avenida de Rafael Finat og af don José Luis Jordán, som kørte mod Madrid fra Casilda de Bustos. Barcelona-tidsskriftet *Porqué* („Hvorfor? red.) fra 16. februar 1966 bragte en artikel om sagen og opgav Sr. Jordáns adresse. Min kollega, Eugenio Danyans skrev til Sr. Jordán og bad om detaljer.

Sr. Jordáns udførlige svar dannede hovedparten i min artikel *Madrid Landingen,* som bragtes i FLYING SAUCER REVIEW for maj-juni 1966.

Kort fortalt, så Sr. Jordán en hvidlig skive nærme sig; farven skiftede til gult og orange. Han standsede, stod ud af bilen og betragtede objektet højt over sig, som havde en tilsyneladende størrelse som et bilrat, da det gik ned mod et sted noget længere fremme. Vidnet vendte tilbage til sin bil for at køre tættere på det tilsyneladende landingssted nær en flyveplads. Da han nærmede sig stedet, så han skiven stige hurtigt opad – den så ud til at være ca. 10 til 12 m i diameter og udsendte en regelmæssig, dæmpet, vibrerende lyd – idet den fremviste et fascinerende, strålende lys. Pludselig forsvandt den, som om den var „gået ud".

Vidnet så tre „fremspring" stikke ud af objektets underside. De så ud som på figur 1 eller måske som figur 2. Underdelens form var som vist på figur 3, mens hele skiven lignede noget i retning af figur 4 (den øverste del var ikke synlig, da objektet passerede).

Fig. 1

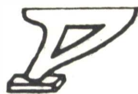

Fig. 2

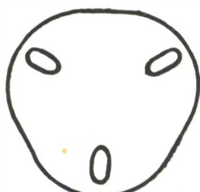

Fig. 3

Fig. 4

Sr. Jordán gik hen til et nærliggende hus (palæet „El Relajal") for at fortælle om sin oplevelse.

Efter observationen var Sr. Jordán så forbløffet over, hvad han havde set, at han for egen regning gik i gang med at undersøge sagen, bevæbnede sig med en båndoptager og aflagde besøg hos alle de vidner til hændelsen, han kunne finde: Vicente Ortuño, don Mariano de las Heras og hans venner (fra Bar Palencia, hvor soldaterne oprømte havde diskuteret deres oplevelse) og doña Herminia Peláez fra „El Relajal"-ejendommen, hvis mand havde betragtet Jordán som gal den nat, da han rapporterede observationen til dem. Doña Herminia fortalte Jordán, at billedet på fjernsynet, som var tændt på det tidspunkt, faldt ud af en eller anden ukendt årsag, men at lyset ikke havde været berørt.

Og således kom det, at da det usædvanlige tilfælde fandt sted ved San José de Valderas et år og fire måneder senere, for at være helt nøjagtig i skumringen den 1. juni 1967, spildte José Luis Jordán ikke et minut, men skyndte sig at udspørge alle de vidner, han kunne finde til dette andet tilfælde, som syntes at have så nær forbindelse med det første.

SAN JOSÉ DE VALDERAS

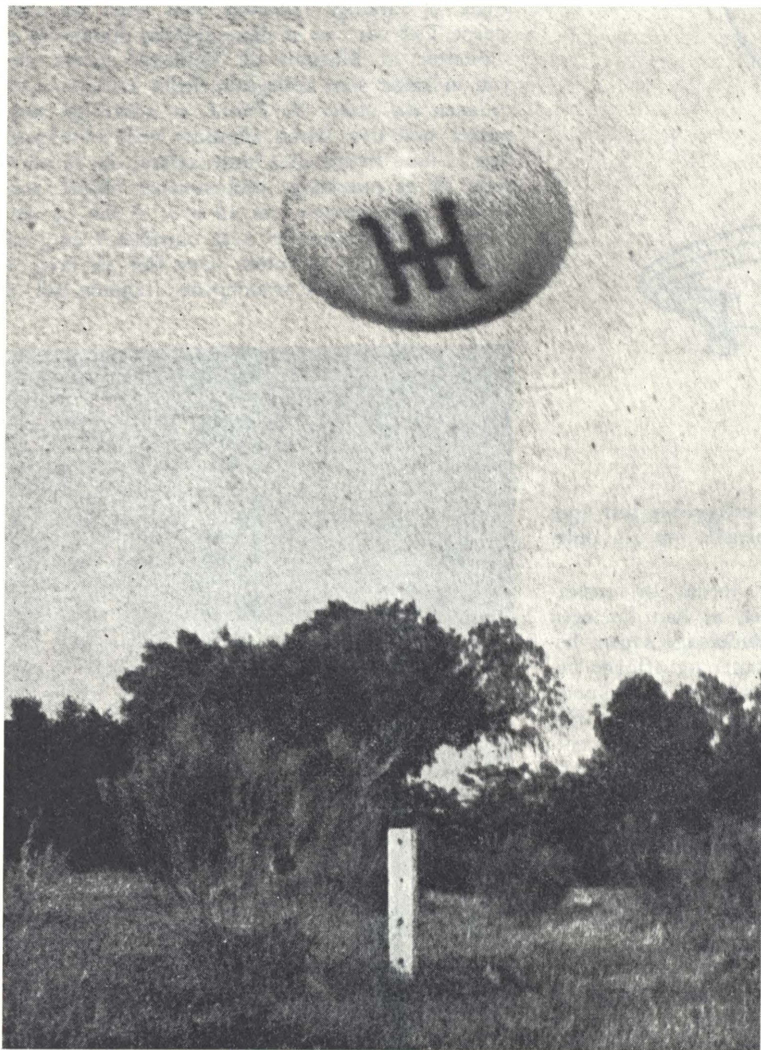
San José de Valderas er et af disse ultra-moderne beboelseskvarterer, bestående af store blokke med lejligheder, der er vokset op rundt om Madrid i trit med denne hovedstads vækst. Tilfældigvis er det så heldigt, at der ved San José de Valderas og nær Extremadura-hovedvejen er nogle få landlige områder med enge og kratvækst. Det var i et af disse arealer, domineret af silhuetten af Marquis de Valderas' gamle slot (nu indrettet som kollegium, ledet af nonner fra ordenen *del Amor de Dios)*, at adskillige mennesker nød den friske aftenluft ved solnedgang den 1. juni, hvilte eller læste avisen, da de pludselig så et mærkeligt diskosformet objekt, som kom til syne næsten i ét nu over slottet og derefter udførte manøvrer over området i en periode på ca. tolv minutter. Det fløj så lavt, at det næsten strejfede trætoppene, flagrede hid og

Et af Aluche-landingsmærkerne. Længde: 30 cm, bredde: 15 cm, dybde: 12 cm.

did i mærkelige bevægelser lig et faldende, vissent blad, (– der var den igen! red.) for til sidst af forsvinde i retning af Extremadura-hovedvejen. Objektet syntes at svare til den klassiske beskrivelse af „flyvende tallerkener". Det var fuldstændig rundt, ca. 12 til 13 m bredt og lignede to vandfade, placeret med deres konkave side mod hinanden. På den underste del havde fartøjet et mærkeligt tegn – meget lig det tegn, der blev set på UFO'et i Aluche – men med de parallelle linier (den midterste var kortere) forbundet af en vandret linie. „Det lignede et kors inden i en firkant", bemærkede en dame, hvis udsagn Jordán optog på bånd. Hun og hendes søn havde set objektet. „Det lignede en madspand . . . eller en kæmpestor ost", sagde hun. På den anden side cirkulerede i de lokale barer følgende spøgefulde bemærkning, typisk for humoren i Madrid: „Tegnet? Åh, det var 'M' for *marsmænd*".

»M« for marsmænd?

Foto, taget af den ukendte unge mand.

En ingeniør, som så genstanden flyve ovre langs med Extremadura-hovedvejen, sammenligner den med „en gearkasse i en gammel bil" – en beskrivelse, der passer sammen med vidnets egen tekniske interesse. Disse uoverensstemmelser i vurderingen af objektets udseende, taler langtfra til ugunst for den objektive virkelighed af det, der blev set, men tjener tværtimod som bekræftelse herpå, så meget mere som den er i overensstemmelse med vidnernes forskellige tilbøjeligheder, deres professionelle uddannelse, familiebaggrund o.s.v. Det er naturligt, at en jævn husmor finder sit sammenligningsgrundlag blandt de huslige ting („en madspand"; „en ost"), mens en ingeniør søger efter lighed i teknikkens verden, sådan som „en gearkasse". Skeptikere hævder gerne, at der sjældent er overensstemmelse mellem vidneudsagn (f. eks. ved trafikulykker), men som professor James McDonald meget klogt bemærker, beskrivelser af detaljer vil variere, men beskrivelser af generel karakter vil ikke. Altså i tilfælde af en kollision mellem to vogne vil intet vidne sige, at hvad han så var et næsehorn, der angreb en barnevogn; og når det, der ses er et linseformet objekt, der bevæger sig over himlen, vil der kun i begrænset omfang være en tolerance i øjenvidnernes udsagn. (Intet vidne vil f. eks. fortælle, at han så en flyvende elefant).

Før det forsvandt i retning af Extremadura-hovedvejen blev UFO'et ikke alene set af flere dusin mennesker, men også fotograferet af i det mindste to af dem. En af fotograferne, en ung mand, som på det tidspunkt var ved at tage billeder af sin veninde, som lå i græsset, skulle blot hæve kameraet og trykke på udløseren for at sikre sig fotografier af det usædvanlige objekt, som netop i det øjeblik passerede hans synsfelt. Denne fotograf, som stadig er anonym, afleverede næste morgen et antal negativer af sine sensationelle billeder hos en fotograf på Calle del Doctor Esquerdo. De skulle overgives til don Antonio, den fotografiske reporter fra *Informaciones,* som han tidligere havde telefoneret til. Det var fem af disse negativer, Farriols fik fra San Antonio, men vi antager, der er flere endnu.

Ca. 6 m fra denne anonyme, unge fotograf, stod der en mand, hans kone og hans datter, som også så UFO'et passere. Da han så den unge mand tage billeder, kom denne anden mand i tanker om, at han også havde et kamera og løb hen for at hente det, og han rettede det mod UFO'et og begyndte at tage billeder. Men overvældet af nervøs ophidselse, som det er naturligt overfor den uventede forestilling, glemte han at fjerne linsehætten ved de to første optagelser, som derfor var sorte. Senere besluttede denne anden fotograf, som blev rent til grin, ikke alene blandt sine venner, men også blandt sine kolleger på kontoret, at sende to kopier af sine fotos til Barcelona-forfatteren Marius Lleget, som havde opgivet sin adresse i en bog, han havde skrevet med titlen *Mito y Realidad de Los Platillos Volantes* (Myte og virkelighed om de flyvende tallerkener), hvori han havde bedt alle, som sad inde med interessante rapporter eller data om at sende dem til ham. Således skete det, at han modtog et langt brev fra den anden fotograf, signeret „Antonio Pardo"*), hvori sidstnævnte detaljeret gjorde rede for sin observation og for sine senere aktiviteter i forstaden Santa Mónica, hvor det ser ud til, at UFO'et foretog en kortvarig landing.

Men det er en anden historie, som vi senere kommer til.

„Antonio Pardo" skrev ikke blot et længere brev til Lleget, men telefonerede kort efter til ham fra Madrid og havde en lang samtale med ham. Uheldigvis glemte Lleget, som en anden

*) *Navnet „Antonio Pardo" er i Spanien lige så almindeligt som f. eks. Hans Jensen her – og således glimrende som pseudonym. Red.)*

distræt professor, at bede manden om hans adresse, da han var sikker på, at han ville finde den bag på konvolutten til mandens brev. Men brevet havde ingen afsenderadresse. Og således mistede man en vigtig kontakt. Skønt Farriols og jeg har gjort forskellige forsøg på at spore ham, er det ikke lykkedes os. Der er masser af „Antonio Pardos" i Madrids telefonbog; vi har ringet til dem alle, men med negativt resultat.

I sit brev til Lleget gav „Antonio Pardo" nogle meget interessante detaljer om UFO'et:

„Vi satte os ned for at drikke the som sædvanligt. Min kone med sit strikketøj, jeg læste avisen, og vi sad i græsset nogle få meter fra fyrretræerne. Ikke så langt fra os sad der omkring seks til ti familier eller par, utvivlsomt alle fra San José de Valderas. Klokken var endnu ikke over halv ni (det var endnu lyst, og vi plejer at vende hjem for at spise aftensmad sammen med min bror og svigerinde omkring kl. 9), da min lille pige, som talte med sin mor, henledte vor opmærksomhed på noget, der fløj oven over os nær ved slottet. Det var en skam vi ikke havde vores kikkert med os, men alligevel kunne vi se strukturen ret tydeligt. Det var helt sikkert ikke nogen flyvemaskine. Netop da svingede det frem og tilbage som om det rokkede uden overhovedet at bevæge sig fremad, og så holdt det stille med den cirkulære bund vandret.

„Derefter bevægede det sig meget hurtigt mod højre – skønt ikke så hurtigt som da det til slut fløj bort, som jeg senere vil fortælle om. Og så stoppede det endnu en gang og begyndte at rokke blidt hid og did igen.

„Vi rejste os for at se nærmere på det. Vore naboer havde allerede set det før vi, for de var alle på benene, og mange af dem holdt hænderne op for at beskytte deres øjne, da solen lige var begyndt at gå ned.

„Derfra, hvor vi var, kunne vi se genstanden perfekt, og solen generede os ikke så meget. Det perspektiv, vi så genstanden i, fik den til at se oval ud, skønt der ikke kan være nogen tvivl om, at den var cirkulær. Selv om fotografierne bagefter fik os til at tage vor første opfattelse op til fornyet overvejelse, forekom den på det tidspunkt både min kone og mig som en cylinder med en stor diameter og ikke særlig høj, med en skive parrallel med basis rundt om dens ækvatoriale plan. Min datter så imidlertid slet ikke skiven således, men beskrev den simpelthen som lig en af disse almindelige, runde æsker, der indeholder oste (i Danmark med oste-„trekanter". Red.). Fotografiet vil vise Dem, at min kone og jeg ikke var så langt fra at have ret i vor beskrivelse.

„Mig forekom det, at noget på den øverste del skinnede som var det beklædt med sølv eller fremstillet af glas (det eneste foto, der viser den øverste del, af de syv (! red.) jeg har, sætter én ikke fuldstændig i stand til at opfatte denne særlige detalje, end ikke, når det er meget forstørret, og et andet vidne, der ligeledes bekræftede dette om toppen for mig, var heller ikke særlig overbevist).

„Den mærkelige maskines opførsel syntes at have lighed med en helikopters (selv om man naturligvis må antage, at det er helt udelukket, det har *været* en helikopter). I flere minutter (skønt vi ikke tog tid, forvirrede som vi var – ej heller gjorde nogen af de andre, men det har nok været omkring 12 minutter) opholdt genstanden sig „svævende og stationær“ nær San José de Valderas slottet.

„Vi var så optaget af det i de første to eller tre minutter, at vi bare betragtede det og jeg tænkte ikke engang på at anvende mit kamera. Da jeg et øjeblik drejede hovedet, så jeg bag ved os en mand, som havde sit fotografiapparat rettet mod genstanden, og så kom tanken til mig om at gøre det samme. Jeg havde stadig tid nok til at tage ni billeder, hvoraf jeg ødelagde to – fordi jeg i hastværk var så dum at glemme noget så elementært som at tage hætten af linsen.

„Rumskibet eller UFO'et eller hvad det nu var, standsede pludseligt sin svæven eller rokken hid og did og blev stationært med basis i vandret stilling, og derefter skød det opefter med uberegnelig fart. Det var netop dette – den forbløffende fart – der overraskede os. Jeg var ikke i stand til at tage et billede af det, da det gik op. Jeg kan huske, at min kone, datter og jeg så på hinanden i forbavselse. Da skiven skød opefter, forandrede dens diameter sig synligt – jeg formoder ved perspektivets naturlige virkning. Dens tilsyneladende størrelse, som i begyndelsen forekom os større end en flyvemaskines, blev på den blå himmel reduceret til en meget lysende, bleggul mønt. Så forsvandt den i det fjerne i retning mod Madrid.

„Jeg vil gerne her foretage en rettelse til en bemærkning, der står på side 177 i Deres bog.

„Det flyvende fartøjs farve var *orange,* selv om det, så snart det var langt borte, syntes langt mere uklart og mindre rødligt. Vi er ikke enig med Dem i den teori, at det var på grund af reflekteret sollys, for skønt solen faktisk var lige ved at gå ned, ville det kun have forårsaget et gyldent skær på den side af fartøjet, der vendte mod solen, og alligevel kunne alle vi vidner se, at der var et ensfarvet farveskær eller glimt rundt om hele dets periferi, som om det var et neonrør. Vi er sikre på, at havde det været om natten, kunne vi havde set fartøjet klart ved dets eget lys, for på trods af det dagslys, der var på det tidspunkt, var genstandens lysende kontrast ikke til at tage fejl af. Referancerne fra andre vidner, som De måske er eller har været i forbindelse med, vil bekræfte dette.

„På den anden side tilstår jeg, at vi tilbragte lang tid med at diskutere det tydelige mærke, der kunne ses på „bugen“ eller basis af maskinen. Jeg så det sådan:

Fig. 5

mens min kone og min datter er ret så enige om, at det var således:

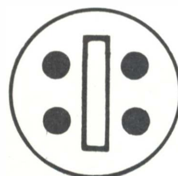

Fig. 6

„Før fotografierne var blevet fremkaldt, blev vor tvivl på dette punkt ikke opklaret, men det viser, hvor let det er at fordreje, hvad man har set, og hvor let man afsiger en hastig dom om det, når man ikke har haft så lang tid til en objektiv undersøgelse. Dette forklarer de voldsomme diskussioner om særlige detaljer mellem os og de andre i nærheden, der så det. F. eks. sagde en dreng, der også så det, at han fuldstændig klart havde set nogle vinduer hele vejen rundt langs kanten. Hvis De ser på fotografierne (og vi har lavet forstørrelser), kan man se, at ingen sådanne vinduer viser sig noget sted.

„Der *var* noget, vi næsten allesammen var enige om (nogle indbyggere i San José de Valderas så det også fra deres hjem) – og det var, at det måtte dreje sig om en eller anden speciel type luftfartøj under afprøvning.

Når du taler ilde om din næste, fortæller du, hvem du selv er.

Afrikansk ordsprog

„Samme aften, så snart vi var kommet tilbage til Madrid, telefonerede jeg til lufthavnen. Jeg blev i høj grad forbavset, da de kategorisk fortalte mig, at man hverken på Cuatro Vientos eller Barajas flyveplads kendte noget som helst til tilstedeværelsen af et luftfartøj med disse karakteristika. De sagde, at de havde modtaget utallige telefonopringninger fra forskellige privatpersoner og fra et dagblad, og de havde forelagt sagen for deres overordnede, som heller ikke vidste noget om episoden (bemærk, Sr. Lleget, modsætningen mellem denne fremstilling og det, der blev fortalt mig i fortrolighed to dage senere af to Air Force officerer, som nedenfor refereret).

„Jeg ringede også til redaktionen på bladet *ABC,* hvor de heller ikke var i stand til at kaste lys over sagen for mig.

„Vi har den skik, at vi samles med nogle af mine bedste venner og naboer i deres hus efter aftensmad. Det gjorde vi også den aften og diskuterede tilfældet. Vore venner antog rask væk den teori (fra den version vi havde fortalt dem af sagen), at det simpelthen var en helikopter. Imidlertid blev diskussionen så livlig, at vi besluttede at tage filmrullen ud af kameraet (et *Paxette,* objektiv 1:2,8) og fremkalde den på trods af, at en del af filmen ikke var brugt. Vor omtalte vens ældste søn var på det tidspunkt meget optaget af at fotografere og har et udmærket udstyr til forstørrelse. Så sendte jeg ham to aftryk af de fotos, vi havde taget den aften. Jeg har syv negativer, der blev noget ud af. De aftryk, jeg sendte ham var de klareste, de andre var undereksponerede. Senere fik jeg en udmærket forstørrelse af hvert af negativerne, der viste UFO'et alene, men man får ikke noget særligt indtryk af fartøjet udover tegnet.

„Den følgende aften (2. juni) havde aftenaviserne artikler om UFO'et. Samme morgen havde jeg endnu en diskussion med mine kolleger på arbejdet, som modtog min fortælling med sarkastiske bemærkninger. Så for ikke at blive mere til grin, besluttede jeg ikke at sige mere om det til nogen for fremtiden, og at forsyne mig med en grundig dokumentation om sagen. En

avis bemærkede kynisk, at alle de vidner, der havde set det (og vi var mange), var „fantaster“. De vil forstå, Sr. Lleget, at under de omstændigheder er der overbevisende sociale grunde, der tvinger en til at tie stille, for at undgå at blive offer for andre folks latterliggørelse“.

*

Et år efter at denne observation fandt sted, udførte Rafael Farriols og hans medarbejder Antonio Llobet et ualmindelig samvittighedsfuldt topografisk studium af terrænet på stedet, der viste grundplan, højde o.s.v. og de indsatte de fem fotografier taget af den første fotograf og de to taget af „Antonio Pardo“ på deres kort i den rækkefølge, de var taget. Resultatet af dette kunne ikke have været mere forbavsende, for det bekræftede i allerhøjeste grad, at UFO'et virkelig havde været over San José de Valderas. Serien af billeder i den orden, de var taget, dannede en præcis rekonstruktion af selve den rute, UFO'et havde fulgt. Hvis dette var en spøg, så måtte den, der havde udført den have været et geni, som ikke alene var en mester i at fotografere, men også var ualmindelig dygtig til „hjernevask“, eftersom det lykkedes ham at overbevise talrige mennesker om, at et objekt, der var lig genstanden på fotografierne, var fløjet rundt over egnen.

Blandt de vidner, som så UFO'et, må vi også nævne pigerne fra convent-kollegiet på Marquis de Valderas' slot, for, som nonnerne fra kollegiet fortalte Farriols og Llobet, pigerne havde leget udendørs på observationstidspunktet, og resultatet var, at det næppe var muligt at gennemføre undervisningen en hel uge derefter, så stor en ståhej forårsagede beretningerne fra de piger, som havde set „tallerkenen“.

LANDINGEN OG DE MATERIELLE BEVISER

Som vi har fortalt, fløj UFO'et bort langs med Extremadura-hovedvejen, hvor det tydeligt blev set af flere, deriblandt en ingeniør, som senere blev interviewet af José Luis Jordán. Kort efter dette landede UFO'et, der havde en klart lysende gul farve grænsende til orange, i nogle få øjeblikke på en åben grund i forstaden Santa Mónica, ca. 4 km i fugleflugt fra San José de Valderas. Det landede tæt ved en restaurant, kendt under navnet „La Ponderosa“. Ejeren af denne restaurant er Sr. Antonio Muñoz, som netop i det øjeblik balancerede på en stige i færd med at sætte farvede elektriske pærer op rundt om patioen, mens hans køkkenchef hjalp ham med at holde stigen. Pludselig begyndte en masse ophidsede mennesker at strømme ind i patioen, alle talende om det samme: nemlig, at de havde set en slags ildkugle af enorm størrelse, som havde passeret lige henover hovedet på flere af dem og som havde sænket tre „ben“ for at lande.

Den første af disse personer, der kom ind, var alene, og han fortalte, at han havde kørt i sin vogn ad Prado del Rey vejen. Da han var ud for det spanske TV-kompagnis studier (TVE), som ligger på en ret høj grund, så han den omtalte ildkugle gå ned længere fremme. Don Antonio Muñoz tog ikke denne første herres historie særlig alvorligt, og gik ikke engang ned fra stigen for at høre på ham. Da manden blev klar over, at ingen lyttede til ham, gik han bort i vrede.

Han var næppe gået, før to unge mænd og to piger kom ind. Pigerne gik sammen, klyngede sig til hinanden og græd. Hele selskabet forekom yderst nervøst. De fortalte Sr. Muños, at begge par havde opholdt sig på et ret mørkt og øde sted, hvor de så et cirkulært rødt objekt, som fløj hen over hovedet på dem og berørte jorden ganske kort, før det fløj bort igen.

På det tidspunkt var Sr. Muñoz allerede nede af stigen. Og næppe var de to unge mænd og de to piger færdige med at fortælle deres historie, før en midaldrende mand og en noget yngre kvinde kom ind med tegn på den største nervøsitet. Manden, roligere end kvinden, fortalte en historie, der lignede den, de unge mænd lige havde fortalt, og desuden tegnede han en skitse af objektet, som efter hvad han sagde havde et mærke underneden, der lignede bogstavet H.

Konfronteret med så mange vidner lige efter hinanden aflagde Sr. Muñoz sin første skepsis og blev klar over, at noget ud over det almindelige virkelig havde fundet sted. Som han senere forklarede Farriols, disse forskellige vidners ophidselse var ikke simuleret; alle talte med absolut overbevisning om noget, de havde set. Han lovede sig selv at gå hen til stedet for den påståede landing næste dag. Men hans forretninger tvang ham til at køre til Madrid, og den, der gik hen til stedet, som vidnerne havde beskrevet, var faktisk hans svoger, som fandt tre rektangulære mærker (af samme form og størrelse som dem fra Aluche), der dannede spidserne i en ligesidet trekant, hver side af en længde på lidt over 6 m.

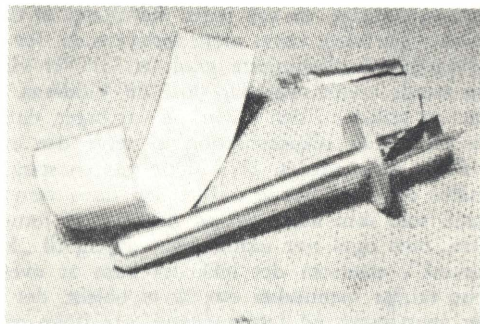
NIKKELRØRENE OG PLASTICSTRIMLERNE

Og nu kommer vi til et af de mest forbløffende aspekter i hele denne affære, som allerede er

forbløffende på så mange måder. Det viser sig, at der blev fundet nogle mystiske metalrør på landingsstedet; de var knap 15 cm lange og stammede tilsyneladende fra maskinen. Nogle få dage efter landingen modtog Sr. Muñoz og en del forretningsfolk i området et mærkeligt cirkulære underskrevet af en „Henri Dagousset“, der erklærede, at da han havde læst i den spanske presse, at et UFO var landet ved Santa Monica og at det omtalte UFO eller flyvende tallerken havde tabt nogle metalrør, og da han havde videnskabelig interesse af disse rør, tilbød han, omtalte Monsieur Dagousset, som talsmand for den gruppe han repræsenterede, 18.000 pesetas (ca. 2.000 kr.) for hvert rør, der blev sendt til hans sekretær M. Antoine Nancey, og gav som adresse et postbox-nummer i Madrid, hvor man kunne kontakte ham indtil den 15. juni. Cirkulæret var endog ledsaget af et fotografi af et af rørene og en skitse med størrelses-detaljer.

Blandt de, der modtog dette cirkulære, var endnu et vidne til landingen. Det var en forretningsmand ved navn don Manuel Rivero, Calle Sedano 33, Colonia de Santa Mónica. Og hans nabo, doña Eugenia Arbiol de Alonso, havde også haft en perfekt udsigt til landingen fra et vindue i sin lejlighed på anden etage i Calle de Campo Florida 4.

Historien om de mærkelige små rør blev taget op af den spanske presse. Så dukkede „Antonio Pardo“ op i Santa Mónica for at undersøge affæren og havde det held, for en beskeden pris at erhverve sig en del af et rør fra en dreng, som tilfældigvis havde fundet det og havde åbnet det med en knibtang. Drengen fortalte ham, at da han havde åbnet det, var en væske flydt ud og var fordampet. Røret indeholdt to grønne strimler, tilsyneladende af plastic, som bar et mærkeligt ophøjet symbol, der lignede mærket på UFO-ets bund.

„Antonio Pardo" sendte en af strimlerne og et stykke af metalrøret til Lleget, som leverede dem videre til Farriols og mig. Vi besluttede derefter at sende dem til I.N.T.A. laboratorierne (det spanske nationale tekniske institut for aeronautik og rumforskning) i Madrid. I.N.T.A. analyserede dem og sendte os en detaljeret rapport om resultatet. Ifølge denne rapport bestod metalprøven af nikkel af ekstraordinær renhed, mens plasticstrimlerne var polyvinyl fluoride, en type plastic, som endnu ikke er i handelen. Ved at gennemgå den tekniske litteratur over emnet, fandt vi ud af, at dette materiale op til denne dato kun var fremstillet af det amerikanske firma Dupont Nemours. Det var blevet lavet i en forsøgsfabrikation af dem for N.A.S.A. Sidstnævnte brugte det som et skjold på jordsatellitternes kegler, for at beskytte dem mod atmosfærens hårde friktions-påvirkning. Denne plastic har særlige egenskaber og er faktisk uforgængelig og immun overfor enhver form for korrosion.

Sådan er i store træk sagen fra San José de Valderas og det, der overraskende kom ud af den.

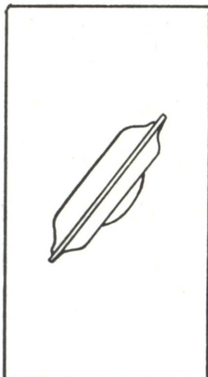
Var det et ujordisk fartøj? Kun tiden vil kunne besvare det spørgsmål. Men ét er sikkert: Objektet *„var der"* virkelig. For det er den eneste slutning, man kan udlede fra disse vidners udsagn, udsagn af den mest fuldstændige ærlighed og fra den forbavsende bekræftelse, som fotografierne giver.

Kommentar af Percy Hennell

(Hennell er fotografisk konsulent for „Times" i London).

Jeg traf Sr. Ribera og Sr. Farriols under et besøg i Spanien i juni i år, og jeg vendte tilbage til England med et meget gunstigt indtryk af de to herrer. Jeg kan sige her og nu, at de aftryk, jeg så, var ægte fotografier af *noget.* Jeg så ikke negativerne, men aftrykkene var forstørrelser så store, at den kornede struktur var synlig, et stade, hvor det er umuligt at skjule en forfalskning-

Phénomènes Spatiaux, dec. 69. /BK.

Herover ses, side om side, henholdsvis en profil-tegning (tv.) af det objekt, der blev set ved San José de Valderas – og (th.) et fotografi, der blev taget den 14–15. januar 1969 i New Zealand. Det er Antonio Ribera, der har henledt opmærksomheden på den bemærkelsesværdige lighed mellem det spanske objekt og det, 1½ år senere – på den modsatte side af kloden – observerede. Nat-fotoet er taget af en landmand i Elsthorpe, Hawks Bay, N.Z., under observationen, der fandt sted mellem kl. 23,45 og 0,45.

— — —

KOMMENTAR: Der er så mange spændende enkeltheder ved denne fantastiske observation, at vi ikke kan sige „farvel" til den hér. Vi vender tilbage i næste nummer med en gennemgang af nogle af spørgsmålene. Kommentarer fra læserne modtages med begærlighed. *IOKj.*

KORT FOR HOVEDET

Aarhus Stiftstidende bragte den 5. april 1970 en udmærket kronik om UFO'er, skrevet af forfatteren Jacob Paludan. Kronikken bygger på den svenske UFO-forsker, K. Gösta Rehn's bog „UFO, nya fakta om de flygande tefaten", udgivet af Zindermans forlag 1969. En mere udførlig omtale af bogen bringes i et senere nummer af UFO-NYT. *IOKj.*

Hvad søger ufonauter i Olavarria?

Argentinsk specialberetning

En estancia-forvalters beretning omhandlende mærkelige væsener, som flyver, blænder med projektører og dysser hundene i søvn, har rystet Olavarrias befolkning.

OLAVARRIA. – Befolkningen i denne tyndt beboede egn er rystet i ordets dybeste betydning, da man dér har set væsener, som efter alt at dømme er af ujordisk oprindelse.

Den udførlige beretning om denne utrolige oplevelse kommer fra forvalteren på estanciaen „Mi Recuerdo“ og hans familie. Stedet ligger i Crotto-distriktet. Journalister fra den lokale avis „El Popular“ kørte straks derud for at sætte sig i forbindelse med hr. Aquilo Ramôn Acosta, 44 år gammel og gift med Amelia Acosta. Ægteparrets børn er Germán, 6 år, og Mônica, 10 år.

Fru Acosta fortalte, at hun sidste søndag var gået hen til deres nabo, Higinio Mendoza, ejeren af estanciaen „El Carmen“, og han tog hende med til Olavarria. På tilbagevejen punkterede vognen, og fru Acosta foretrak at blive på estancia „El Carmen“ resten af natten med børnene.

Hør nu, hvad der hændte hendes mand den nat. Hr. Acosta beretter følgende:

„Ca. kl. 23,00 var jeg gået i seng. Jeg havde ikke drukket hverken vin eller andet. Jeg var noget urolig, da min kone og børnene endnu ikke var kommet hjem. Jeg sov ind med den tanke at stå op ved første hanegal. Da hanen havde galet tre gange, vågnede jeg og stod op. Jeg gik ud i køkkenet, tændte en lampe og drak noget maté. Alt var roligt; da jeg gik ud i gården for at fylde en krukke med vand, . . . da var de der! Det var nogle besynderlige væsener, som belyste gården og grønsværen med et meget kraftigt lys, der lignede projektører. De bevægede sig langs med trådhegnet, der adskiller grunden omkring huset fra en følgræsgang, omtrent 15 m fra køkkenet. Jeg sagde til mig selv, dette betyder ikke noget godt, men jeg var ikke bange.

Der var ca. 10 væsener, der lyste på jorden og gik langs med den udvendige side af indhegningen, og yderligere 7 befandt sig noget længere borte inde i folden. En af dem på den indvendige side af hegnet var kun ca. 8 m fra mig. På grund af mørket og projektørerne kunne jeg kun skelne den nederste del af disse væsener; fra hofterne og ned. Det så ud til, at han havde set mig; trods min frygt bemærkede jeg, at hans tøj så gennemsigtigt og glansfuldt ud. Pludselig hævede den mand eller marsmand eller hvad han var, der var mig nærmest, noget der lignede en stav og fløj gennem luften for at forene sig med sine kammerater, der stod ved hegnet. Da jeg så over mod den anden gruppe, blev jeg blændet derovrefra med en projektør. Hele huset blev oplyst og jeg følte noget i retning af et slag i ansigtet, som om jeg havde fået enørefigen. Jeg løb ind i huset, i køkkenet.

Jeg havde næsten mistet bevidstheden . . . følte mig som omtåget. Hvordan min tilstand var, kan De se deraf, at jeg ikke engang kom på den tanke at hente geværet i det værelse, hvor det var opbevaret. Trods min angst kiggede jeg ud af det lille vindue i køkkendøren. Jeg iagttog, hvordan væsenerne gik ca. tre gange langs med hegnet og stadig lyste på jorden. Kun nu og da lyste de hen på træerne. Hele forestillingen varede omkring en time“.

Journalisterne bemærkede på deres rundgang nogle aftryk fra hestehove. Men Acosta sagde: „Nej, her har vi ingen heste“. Der var også nogle små huller og et sted var græsset trykket fladt som af en valse. Også i huset var der noget ejendommeligt at iagttage: f. eks. en ituslået rude, 30x20 cm, i døren. Glassplinterne var ikke større end 4 cm. Desuden fortalte Acosta, at hundene ikke havde gøet. „Ser De, de gav ikke en lyd fra sig. En af dem gik med mig udenfor, men fór straks tilbage til køkkenet, og den anden – Neron – lå som om den sov“. Fru Acosta fortalte derefter, hvordan hun om morgenen havde fundet sin mand i en tilstand af den største ophidselse. „De skulle bare have set ham – sagde hun – han gentog ustandseligt: „Jeg har altid sagt, at det var løgn det hele, men nu tror jeg

på det". Stakkelens øjne var blodunderløbne, han havde ondt i hovedet, og han rystede over det hele. Da natten atter faldt på, overfaldt denne rysten ham igen!"

Familien Acosta er kendt og agtet på egnen. De har boet på gården de sidste 30 år.

„La Razon", 25. november 69.

I en ledsageskrivelse meddelte vor argentinske korrespondent, at der har fundet flere ufonautlandinger sted i Olavarria, Argentina. UN red.

UFO-Nachrichten, marts 1970. /BK.

*

(Se også UFO-NYT nr. 1, 1969, side 5 og 10.)

Dr. med Walther Buehler

Kontakt med UFO-besætning

i Alexânia, Brasilien.

Nedenstående tilfælde Wilson Gusmao i nærheden af Brasilia blev offentliggjort af den kendte sydamerikanske UFO-forsker Dr. med. W. Buehler, Rio, i Bulletin nr. 69/70, juli-oktober 1969 fra SBEDV) Dr. Buehler bemærker hertil: „Med hvert nyt tilfælde får vi vigtigt, mere omfangsrigt og konkret materiale i hænde. Alt peger på, at dette anliggende en dag vil vise sig at være en sag af omvæltende karakter . . ."*

En kontakt (fotografisk underbygget) mellem jordboere og ujordiske væsener

Vi har allerede tidligere berettet om flere kontakter med ujordiske væsener gennem vidneberetninger og fotos. Mens disse kontakter hidtil mere eller mindre var heldige tilfældigheder, har der nu på Sr. Wilson Gusmaos farm i Alexânia (ca. 120 km fra hovedstaden Brasilia) fundet et tilfælde sted, hvor akademisk uddannede personer og en fotograf med et udmærket kamera og en yderst følsom film var nærværende.

Sagen blev meddelt os den 7.-6. 1969 af Sr. Wilson på hans farm „Vale do Rio do Duro" i nærværelse af vor ven Sr. Wayner. Denne befandt sig, da natten faldt på, sammen med andre personer på farmen, da han bemærkede lys, som – tydeligt styret – fløj over græsmarkerne. Denne gruppe mennesker befandt sig på farmen med det særlige mål at iagttage sådanne fænomener. Vi var selv en gang tidligere på Sr. Wilsons farm (den 22.-.3.-69), men egentlig uden særligt mål, der blev heller ikke drøftet særlige enkeltheder, da man ventede på et andet selskab, som var indbudt og kunne komme hvert øjeblik.

Indehaveren af farmen beskrev nu for os den langsomt skridende kontakthistorie, der havde fundet sted 1967/1968 mellem ujordiske væsener og mennesker på følgende måde:

1. etape: Sr. Wilson havde købt farmen for nogen tid siden; allerede dengang havde medhjælperne bemærket en skiveformet „stjerne", der havde nærmet sig til ca. 500 m fra en lille dam, der hører til farmen. På dette tidspunkt havde man også kort tid før iagttaget dette objekt på 1 km afstand.

2. etape: I september 1967 havde Sr. Wilson vrøvl med motoren i sin combivogn. Han sendte bud efter en mekaniker fra Brasilia. Den nat blev et objekt observeret i 200 m afstand fra huset af tre mekanikere, tre ansatte på farmen, begge hans svogre og af en motorcyklist! Efter 3 minutters forløb satte objektet farten op og forsvandt i rummet.

3. etape: Han meddelte i november 1967 forskellige embedsmænd indenfor det brasilianske luftfartsministerium, at man gentagne gange havde set et mystisk objekt over farmen. Om disse myndigheder foretog sig noget i den anledning – og hvad – har man ikke erfaret.

4. etape: En gruppe nysgerrige venner indfandt sig regelmæssigt på farmen. De gik altid op på en høj i nærheden af huset. Den 25.-12. 1967 kl. 6 om aftenen så Sr. Wilson, nogle af hans medhjælpere, familien Gusmao samt Sr. Valério og hans kone Maria Helene lige i nærheden et lille flyvende objekt, der fjernede sig opad med et satellits fart. Man kunne følge det med øjnene et stykke tid. Man tog også billeder, men der var intet at se på negativerne.

5. etape: Den 27.-12. 1967 gik en bror til Sr. Wilson på agerhønsejagt på markerne. Der så han,

**) Den brasilianske UFO-organisation: Sociedade Brasileira de Estudos sobre Discos Voadores.*

hvordan et ukendt objekt nærmede sig jorden i en afstand af 10 til 20 m, lige da han havde fået en agerhøne på kornet. I 5 minutter kunne Sr. Eunàpio overhovedet ikke bevæge sig, men i dette tidsrum iagttog han, at en dør åbnede sig i objektet (det var tallerkenformet), og han så tre væsener. Kort efter lukkede døren sig igen og objektet forsvandt med stor hastighed. Han kunne nu bevæge sig igen og løb tilbage til farmen.

6. etape: Den 1. januar 1968 kom Sr. Wilsons medhjælpere ca. kl. 23 tilbage fra nytårsfesten på en nabofarm. De var endnu ca. 200 m fra Wilsons hus, da de så, at hele huset var oplyst. De regnede med, at Wilson var kommet tidligere tilbage fra Brasilia. Men snart så de dog, at huset selv slet ikke var oplyst, men blev belyst fra et objekt, der var landet på en svært tilgængelig høj. Derfra hævede sig derefter en lysende kugle, der fløj forbi huset henimod mangoplantagen (ca. 100 m fra huset). Så fløj objektet igen tilbage til højen, hvor det atter landede. To af medhjælperne fortalte, at denne manøvre blev gentaget utallige gange i næsten to timer. Selvom Sr. Wilson senere sagde til sine medhjælpere, at det havde drejet sig om en flyvemaskine, fortalte de, at Sr. Wilson havde været meget rystet over hændelsen.

7. etape: Den 18.-2. 1968 ved 20-tiden bestemte fru Wilson, at medhjælperne David og Amadeu skulle fange en kalkunhøne, som hun regnede med rugede i krattet. David råbte til Sr. Wilson: „Kom her, Sr. Wilson, der er et smukt apparat på toppen af højen!"

Da han kom derhen, så Sr. Wilson et lys som fra en projektør og sluttede deraf, at en af hans venner var kørt derop for at lave sjov med ham. Men på den anden side tænkte han, kunne man umuligt køre derop med en bil. Den lysende stråle fra den såkaldte „projektør" afsøgte himlen. Strålen havde en diameter på ca. 1 m og en rækkevidde på omkring 500 m. Men nu viste der sig et ganske mærkværdigt fænomen: Bagved „projektør"-lyset hang et lysfænomen med en udstrækning på ca. 400 m ubevægeligt og forladt i rummet, omtrent 100 m fra basis af strålen. Dette lys svævede i rummet, tydeligt nok uden at have forbindelse med sin oprindelige kilde. Man betragtede det i et minut; så kom der fra højen en ny lysstråle, der nærmede sig det første lys og til slut omsluttede det. Dette gentog sig tre gange.

Sr. Wilson hentede en revolver og kaldte på sin svoger. Sammen med denne og David nærmede han sig højen, der ligger 300 m fra huset, for bedre at kunne se. Da steg fra den anden høj et rødtlysende apparat, der dog ikke mere udsendte nogen lysstråle. Sr. Wilson sendte lyssignaler med en lommelampe. Apparatet kom nærmere. Wilson sagde til de to andre, at de skulle gemme sig bag en vogn; han ville gå eventuelle besætningsmedlemmer fra objektet alene i møde. Han gik henimod apparatet til en afstand af ca. 50 m.

David, der var bekymret for sin herre, sprang frem bag vognen og slog nogle gange højt på den. Derpå begyndte objektet igen at fjerne sig og vendte tilbage til højen, steg op i luften og fløj bort i retning af Brasilia, hvor personalet i afdelingen for transittrafik henimod kl. 22 så et lysende objekt.

8. etape: Sr. Wilson mente, at apparatet tilhørte en eller anden jordisk militærmagt; han fattede derfor den plan at nedrive sin farm. Han fortalte, hvad der var sket, til forskellige myndigheder, men de fik ham fra denne plan og sagde, at objektet eventuelt havde interplanetarisk oprindelse.(!) For bedre at kunne iagttage begivenhederne, sluttede han sig sammen med en gruppe mennesker fra Brasilia, der indtil den 20.-3. 1968 skiftedes til at holde egnen under observation. Derefter startede de igen observationerne i august, da fænomenerne atter begyndte.

9. etape: Den 17.-8. 1968 kl. 20 kørte Sr. Wilson med sin svoger José i en vogn på højen foran huset, og så derfra et blårødt objekt, der fløj henimod den høj, der ligger bagved huset. De gav tegn med en lygte. Objektet nærmede sig højen, de stod på, til en afstand af ca. 50 m. Wilson gik til fods ca. 10 m længere frem, blev dér stående ubeslutsom, vendte sig ængstelig om og råbte til sin svoger om at sætte motoren, som var gået i stå, i gang igen. Den kunne ikke mere startes, og de gav vognen et skub, så den rullede ned ad højen uden motorens hjælp, og kom til at stå lige foran huset. Nu steg objektet og fløj henimod huset. De to mænd så fra vognen, hvorledes alle lys i huset gik ud, kun en dieselmotor fungerede stadig. Senere spurgte man sig, om den elektriske generator mon var faldet ud på grund af indvirkning fra objektet.

10. etape: (Den følger efter en opregning af alle de personer, der var beskæftiget med undersøgelsen af denne sag). Disse kom til den slutning, at de tegn, man havde givet til objektet, var blevet besvaret ved, at det var kommet nærmere. Ved tre senere observationer så Sr. Wilson besætningen helt tæt på. Der fandt også hver gang

en gensidig kommunikation sted, der gik for sig på telepatisk vis. Besætningen udtrykte ved disse tilfælde deres bekymring for tilstanden på Jorden og advarede mod at udløse atombomber. Denne sag korekommer os at være af enorm vigtighed, da objektet landede og søgte kontakt, noget der også blev bekræftet af mange andre vidner, også den tilstedeværende fotograf, der fotograferede hændelsen på trods af, at Månen var skjult af skyer. Her har man et fotografisk dokumenteret møde mellem mennesker og ujordiske væsener, hvor sidstnævnte forsætligt havde planlagt kontakten. En af os UFO-forskere så fotografen Sr. Luis Albuquerque's optagelser. Også Sr. Wilson havde aftryk af alle billederne, som han senere overlod til SNI, der sendte en repræsentant til farmen for at undersøge sagen.

General som vidne til kontakten

I den bemærkelsesværdige nat den 31.-1. 1969 var general Uschoa kommet til farmen med hele sin stab samt forskellige myndighedspersoner. Også denne nat landede et objekt. Sr. Wilson gik det imøde. (Denne begivenhed blev foreviget af ovennævnte fotograf). Sr. Wilson stod kun 1 m fra objektet. Det var et lille fartøj – ca. 1x2 m – med en projektør på fronten. En dør åbnede sig og ud kom en mand, der snarere gled end gik fremad.

Objektet svævede ca. ½ m over jorden og holdt ganske stille, mens manden kom ned og stod på sine fødder. Manden så fast på Sr. Wilson, men rettede så sit blik mod et objekt, der stod i nærheden. Sr. Wilson sporede en stærk telepatisk udstråling, ved hjælp af hvilken manden sagde til Sr. Wilson, at han skulle se på dette objekt. Manden gjorde en bevægelse med sin højre hånd, og Sr. Wilson havde indtrykket af at blive fotograferet. Fra den omtalte genstand udgik et blåt lys. Langsomt vendte manden sig igen mod sit fartøj, da man fra højen ved huset så et stort lys, og man bemærkede noget senere, at det kom fra et stort rumskib. Lyset strålede klart og blev iagttaget af alle tilstedeværende. Manden fra det lille fartøj vendte sig nu påny mod Sr. Wilson. Gruppen med de andre mennesker diskuterede højt, om man vel turde bruge kikkert. Gennem denne så de derefter i alle enkeltheder Sr. Wilsons og rummandens bevægelser. Den sidstnævnte smilede til Sr. Wilson, da han hørte folkenes høje snakken. Nu førte manden igen sin hånd til en genstand, der hang på hans bælte, han udløste en lille lysstråle, der belyste omegnen. Folkene på den anden høj så Sr. Wilson i dette lys, og også dette blev fotograferet af Albuquerque.

Manden gjorde en hilsende bevægelse til Sr. Wilson og besteg sit lille fartøj. En lille trappe blev trukket ind. Wilson gik straks mod gruppen, hvor man fortalte ham, at der var blevet taget flere billeder.

Efter denne natlige begivenhed kom der mange mennesker til farmen hver nat, ofte med 30 til 40 vogne, og der var hver gang stor tumult. Men herefter blev der kun sjældent set UFO'er; måske som følge af det halløj, der var der?

De andre kontakter Sr. Wilson berettede om, var med flere besætningsmedlemmer fra et væsentligt større rumskib. Han talte med en chefpilot (1,75 m høj) og fire andre mænd (1,60 m høje). Deres hudfarve var bleg, glat hår lå ind til hovedet, en mørk dragt sad tæt til den atletiske krop, der var omsluttet af et bredt metalbælte, på fødderne havde de støvler med en metallisk kant foroven. Sr. Wilson havde det indtryk, at det var et metal, der ikke stammede fra Jorden. Det blev telepatisk meddelt ham, at de var meget interesseret i udviklingen på Jorden, og at det hovedsagelig var *vore atomforsøg, der var grund til deres interplanetariske rejser.*

Sr. Wilson Gusmao er 36 år gammel, har været gift i 10 år og er far til to sønner. Han var ansat i Justitsministeriets forvaltningsafdeling og er receptionschef i den goianiske regering i Brasilia.

Fotografen Luis Albuquerque er 34 år gammel og har i 5 år været pressefotograf ved filialen af „Diario de Noticias" i Brasilia. Han viste os kort fotografierne og lovede at samarbejde med os. Han er en gammel bekendt til Sr. Wilson og tilbringer ofte week-end'en på farmen. Da han første gang hørte om disse natlige fænomener, anbefalede han Wilson at konsultere en nervespecialist. Men så så han selv flere gange UFO'er over farmen; af ti gange, han var på farmen, så han seks gange et UFO.

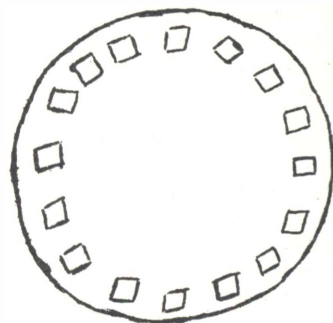
Oversættelse fra portugisisk ved Irene Buchbauer. UFO-Nachrichten, jan. 1970. IBK.

KOMMENTAR:

Det vil nok være klogt – i hvert fald indtil vi har set de omtalte fotos – blot at sige „nå" til historien. Min umiddelbare opfattelse er, at her er tale om en skrøne, inspireret af George Adamski's bøger. Det er yderst utilfredsstillende, at beretningen ikke oplyser enkeltheder om de påståede mange objekter – og kun en nødtørftig karakteristik af besætningsmedlemmerne. Disse forhold berettiger altid til en vis skepsis. Men lad os nu vente og se, om mere skulle dukke op.

IOKj.

Meredith-tallerkenen

25. juni 1969.

Skønt Napier-området, New Zealand, stadig har observationer, er netop denne så usædvanlig og har så mange detaljer, at vi særlig henleder opmærksomheden på den. Sagen blev undersøgt af Claude Elmes – repræsentant i Napier – og den har så vidt jeg ved kun været omtalt i Aukland „Sunday News". Det omtalte objekt syntes at vise betydelig interesse for skoler. (En anden New Zealand'sk skole, Te Mata, har tidligere været genstand for UFO-opmærksomhed).

Som UFO betragtet, var det af ret „konventionel" udformning.

HISTORIEN I „SUNDAY NEWS" ... ...

„Jeg er ikke bange for at indrømme det – jeg var pokkers forskrækket", sagde Napier-forretningsmanden Bernie Meredith efter et møde med et UFO nær hans hjem i Bedford Street tidligt onsdag morgen.

Mr. Meredith, ejendomsmægler og ejer af en dansehal i Napier, var på vej hjem ca. kl. 02,30, da han bemærkede, at alle gadelysene var gået ud. „Så fik jeg øje på denne genstand – en flyvende tallerken i typisk David Vincent stil – der svævede en 400 meter borte", berettede han. „Jeg standsede vognen midt på gaden og betragtede den i 3 eller 4 minutter". Objektet svævede ca. 20 meter over Marewa skolen og udsendte et „grønligt-hvidt" fosforescerende lys. Det var beklædt med et aluminium-lignende metal og en lysrække kunne ses under kanten.

„Jeg tænkte på at slukke mine lygter og snige mig ind på det", sagde Mr. Meredith. „Men så kom jeg til et vejkryds og tændte lysene igen for sikkerhedens skyld".

Med lygterne på det kraftigste lys kørte han henimod det uhyggeligt oplyste objekt. „Da jeg kom nærmere kunne jeg se, at det var meget større end en bus – måske 25 meter i diameter – og det var uden tvivl et kontrolleret fartøj", sagde han. „Der var bestemt nogen i det". Han kørte bilen hen til mindre end 100 meter fra „tallerkenen". „Straks de fik øje på mig, forsvandt de", sagde han. „Det gik lige op i skyerne og var borte". Før observationen havde han altid betragtet flyvende tallerkener som nonsens. „Men det jeg så, var et virkeligt, massivt objekt", sagde Mr. Meredith.

Vidnet

Meredith blev interviewet af Claude Elmes 5 dage efter hændelsen og endog på det tidspunkt var vidnet meget forbløffet. Claude påpeger, at Meredith er en koldsindig forretningsmand, som driver en dansehal, en gavebutik og et jordagentur. Han hævdede, at han aldrig havde læst UFO-litteratur af nogen art. Han indrømmede også at have latterliggjort tidligere rapporter ved at betragte vidnerne som folk, der led at hallucinationer og som søgte efter en billig form for publicity. Nu var han imidlertid parat til at ændre synspunkt, og han understregede det ved flere gange at hævde, at det objekt han så, afgjort var af massivt materiale og kontrolleret.

På tidspunktet for interviewet var Meredith ikke klar over, at sagen var slået så stort op i „Sunday News" den 29. juni (interviewet fandt sted kl. 11 om formiddagen den 30. juni). Imidlertid meddeler Claude, at han ikke på noget tidspunkt ændrede på sin historie, hvilket be-

kræftes af bladets meget nøjagtige og koncise fremstilling. Den oprigtige måde historien uændret blev fortalt på, gjorde indtryk på Claude, og han er overbevist om, at vidnet sagde sandheden.

Observationer – indtryk og følelser

Meredith fortalte, at kuplens grønlige lys først henledte hans opmærksomhed på objektet, selvom dette ikke var særlig kraftigt – det var faktisk temmelig svagt. Objektets krop havde samme farve som aluminium og vidnet fik det indtryk, at det afgjort var en slags metalkonstruktion. Rækken (cirklen) af lys, der kom fra firkantede åbninger var anbragt på objektets bund (se diagram).

Med hensyn til hans bemærkning om, at „der var nogen i det", hævder vidnet ikke at have set hverken figurer eller personer. Men han mente det intelligent kontrolleret, fordi objektet fløj bort, da han tændte vognens forlygter. Han følte også, at UFO'ets lys (som kom indefra) stærkt antydede, at lysene var der, for at besætningen kunne se. Synet af fartøjet „hængende" der, skræmte Meredith fra vid og sans. Hans hænder begyndte at ryste, han følte sig dybt chokeret og sov ikke den nat. Han regnede ikke med at have taget skade af den nære kontakt med fartøjet, og han følte heller ingen hede, vibrationer eller prikken.

Hvad angår elektromagnetiske virkninger, så var der intet at mærke hverken på ham selv eller hans vogn. Med hensyn til strømsvigtet, så ved Meredith ikke, om strømtilførslen standsede, da han nærmede sig området; han siger blot: „Jeg lagde pludselig mærke til, at gadelysene var slukkede". Det var kl. 02,30, men han bemærkede, da strømmen kom tilbage kl. 02,50. Det var efter han var kommet hjem. Imidlertid var der strøm i hans hjem, da han først trykkede på knappen, men han er fuldstændig sikker på, at gadelysene ikke kom igen, før efter han var kommet hjem. Forespørgsel hos el-kommissionen gav det utilfredsstillende svar, at gadelygternes svigten skyldtes et „teknisk uheld".

Objektets forsvinden – fremdrift og lys

Da Meredith satte sine forlygter på det kraftigste lys, forsvandt fartøjet ikke brat, men steg simpelthen langsomt op i skyerne. Vidnet bemærkede en tydelig støj fra en slags motor. Han sammenlignede den med den summen radioen laver, når en station pludselig forsvinder (– når senderen „slås fra"). Hverken denne summen eller lysstyrken tog til, mens UFO'et steg. Claude formoder, at den langsomme stigen ikke fordrede nogen egentlig forøgelse af energien. Da Meredith kører i den sidste ny bilmodel, laver motoren næsten ingen støj – den spinder kun. Claude er derfor overbevist om, at lyden vidnet hørte, virkelig kom fra fartøjet.

Hvad angår lysene på objektet, så er vidnet meget sikker. Kuplen var oplyst af et mat, grønligt skær, mens selve kroppen ingen lys havde, men var aluminiumsfarvet. Med hensyn til lysene i bunden under kanten, kunne Meredith ikke sige antallet, men han erklærede, at „der må have været et dusin eller flere". Bundlysene var firkantede og farven orange. Han beskrev dem „som at se gennem persienner ved elektrisk lys". Vidnet gav indtryk af at være en person med begge ben på jorden, ikke forfalden til at fantasere og fuldt overbevist om den fysiske realitet ved sin oplevelse.

UFO'ets position

Hjulpet af vidnet fastsatte Claude Elmes nøjagtigt det sted, objektet svævede over. Det viste sig at være dels over Marewa skolens grund og dels over Bedford Road. Midt i dette område opdagede Claude en slags pumpehus, bag hvis lukkede dør han hørte lyden af elektriske motorer. Fire kraftige strømførende kabler var ført ind i bygningen fra de omliggende huse. Husets formål – vandforsyning. Alt i alt en bemærkelsesværdig kraftkilde, der, som Claude formoder, kunne have været af interesse og/eller nytte for netop dette UFO.

Der har været talrige strømsvigt i Napier-distriktet; et af dem formørkede et område på 50 miles længde, og det er sandelig tvivlsomt, om el-autoriteternes forklaringer, såsom „afbryderfejl" og „en pungrottes bid i kablet", stadig accepteres af folk.

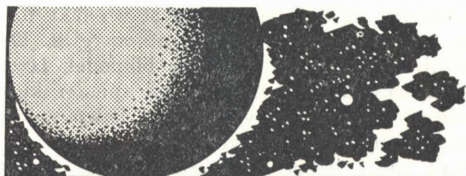
Konklusion:

Der er slet ingen tvivl om, at Bernie Meredith så et massivt, svævende fartøj, som var så meget ud over det sædvanlige, at det rystede ham grundigt og én gang for alle bragte hans latterliggørelse af sådanne observationer til ophør.

Spaceview nr. 59/BK.

At være god er ædelt, men at lære andre, hvordan de skal være gode, er ædlere – og gi'r mindre ulejlighed.

Mark Twain (1835–1910)

JORDEN RUNDT

USA:

Flere ser UFO-fartøjer

Beboere fra det sydlige Oregon rapporterede sidste fredag at have set et mystisk UFO, som efter nogles udsagn havde klare røde og grønne lys, mens andre beskrev lysene som orange og hvide.

Næsten 30 mennesker så noget i løbet af to timer i omegnen af Roseburg, Winston, Melrose, Ten Mile og Looking Glass.

Tre politifolk fra Douglas-distriktet, der undersøgte rapporterne, sagde at de så de uidentificerede, flyvende objekter. En af dem, Bill Durdic fortalte, at han så et objekt på knapt 1 meter i diameter, som foretog en langsom landing, blev på stedet i omkring 20 minutter og derefter bevægede sig mod vest med lav hastighed.

En pilot fra Roseburg Skyways rapporterede at have set et objekt, da han var ved at lande sin flyvemaskine. Han forsøgte at følge efter UFO'et, men det bevægede sig for hurtigt for ham.

Andre dele af distriktet har også rapporteret om UFO'er i den sidste tid, og en farmers store bønnemark viser en perfekt cirkel med bar jord, hvor to mennesker var vidne til en natlig landing af et tallerkenformet fartøj. Farmeren var først skeptisk, men det var tydeligt nok, at der, hvor bønnerne havde groet dagen før, var der en cirkel af bar jord uden tegn på ild eller lignende. (Formentlig hændelsen, omtalt i UFO-NYT nr. 2, 1970, side 72).

Som radioreporteren sagde, ville det ikke være mærkeligt, hvis videnskabsmænd på en eller anden fjern klode undersøgte en jordprøve og sluttede, at den (Jorden) var lavet af grønne bønner?

Corvallis, Oregon (B.C. Herald), 7. aug. 69.

/BK.

Canada:

11 mennesker så UFO

En spændende begivenhed fandt sted den 13. juli 1969, da Edgar Paquette, ansat i forsvaret, og en ledsager, begge fra Petawawa, Ontario, så noget de først troede var et stjerneskud. Men da objektet kom så nær som nogle få hundrede fod fra den kørende bil og derefter fløj parallelt med bilen, så sagen jo noget anderledes ud. Paquette stoppede vognen og slukkede forlygterne. Objektet standsede og fór så nedad til 18 meter fra køretøjet, da lyset i loftet af bilen blev tændt, fordi Paquette åbnede døren for at stige ud. Han kunne se objektets form og to „ben-lignende" fremspring. Forfærdet satte han sig ind i bilen igen og kørte hurtigt til det nærmeste hus på Black Bay Road, hvorfra han underrettede politiet.

To betjente ankom til stedet kl. 03,20, tidsnok til at se UFO'et, før det forsvandt ud af syne, og ialt elleve personer rapporterede at have set det ovale objekt. Betjent J. J. MacKay fra Pembroke fortalte, at han betragtede objektet i 46 minutter. Da han først fik øje på det, så det ud til at svæve og var ovalt i facon. Da det begyndte at bevæge sig hurtigt, forekom det mere rundt end ovalt. Politibetjenten tabte det af syne, da han kørte ned ad landevejen og nogle træer tog hans udsyn. De kanadiske styrkers radarstation, 32 miles sydligere, rapporterede ingen usædvanlig aktivitet på deres skærme.

Skylook, november 1969. /BK.

Marokko:

UFO-landing

Casablanca, 9. dec. 1968.

Arkitekt Noel Caviglioli fra Casablanca og hans kone, begge velkendte som seriøse mennesker i de herværende intellektuelle kredse, havde for et par dage siden en mærkelig oplevelse. Klokken var 03,50 om morgenen, da de i bil kørte på motorvejen Rabat-Casablanca. Pludselig så de bag en gruppe træer en rød skive, som de først troede var Månen. Men nu fløj den med stor hastighed og drejede sig om en lodret akse; så dalede den ned og landede blødt på en mark ved siden af motorvejen. Samtidig skiftede den form og lignede en cigar omgivet af et rødligt

skær. Nogle få minutter senere oplyste et grelt lys det indre, hvorved man så en række vinduer. Fra den underste del belyste kraftige projektører landskabet.

„Der er ingen tvivl, det er et UFO", sagde manden. „Lad os køre", sagde fruen, „jeg er bange".

Næppe havde de talt ud, før rumskibet, der stille „som på en luftpude" havde bevæget sig henimod bilen, gled baglæns, mens manden startede vognen. Da han vendte hovedet, var det mærkelige objekt forsvundet.

UFO-Nachrichten, jan. 1970. /BK.

Australien:

UFO besvarer lyssignal

Et medlem af UFOIC, Mr. John Blattman og Mr. Shane Brown stod på Box landingspladsen kl. 20,20 den 23. april 1969, da de så et strålende, stjernelignende objekt nærme sig fra sydøst. Da det passerede hen over Box anslog de højden til knapt 100 meter. Formen var ikke særlig skarpt aftegnet, men der var en sort kant, der omgav hele det metalliske, mørkegrå objekt, som nu havde pulserende, røde lys anbragt i en lige linie. Mr. Blattman holdt sin cigarettænder op i luften og tændte og slukkede nogle gange. Objektet svarede ved at tænde et hvidt lys, som blev slukket, da det havde passeret Box, og det forsvandt i det fjerne i nordvestlig retning. De to vidner havde haft interesse for UFO'er, siden de observerede et i august 1968. Mr. Blattman, tidligere i RAAF, er helt sikker på, at det ikke drejede sig om en misopfattelse af et naturligt fænomen.

UFOIC Newsletter, Sydney, dec. 1969. BK.

Sydafrika:

Mystiske lys set over Umtata

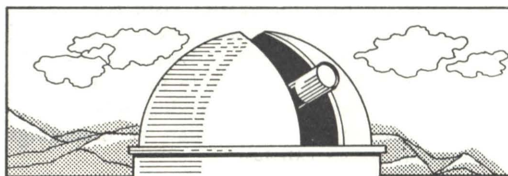
„THE DESPATCH", 2. april 1969.

To flyvende objekter er set over hovedstaden i Bantustan på forskellige tidspunkter i går.

Hr. H. P. Smit fra Umtata fortalte, han så et klart objekt flyve med stor hastighed fra syd mod nord kl. 17,30 i går. Objektet var ca. 8 m langt. Det var stort og rundt og havde en spids. Det fløj i ca. 120 meters højde.

Et andet klart lys blev set af sergent C. Loxton fra Umtata kl. 02,30 i går. Der var ingen flyvemaskiner i nærheden.

Panorama, nov. dec. 1969. /BK.

Videnskab - Rumfart

Mikrodød fra Månen!

Mikrobiologer har fået et månemysterium på halsen, idet de ikke kan forstå hvorfor tre bakterietyper døde en hurtig død ved berøring med måneprøver fra Apollo 11, når der fra en lignende prøve fra Apollo 12 ikke fandtes nogle skadelige virkninger.

De tre bakteriearter (pseudomonas aeruginosa, azobacter vinelandii og staphylococcuo aureus) blev udsat for månemateriale stammende fra begge Apollo-missioner. Først da de kom i kontakt med materialet fra Apollo 11 døde de i løbet af 10 timer, oplyste Dr. Gerard Taylor fra NASA. Bakterierne blev derimod ikke påvirket af stoffet fra Apollo 12.

Månestoffet var boreprøver, som bestod af månemateriale fra en dybde af en halv snes centimeter under overfladen. Ifølge Dr. Taylor regner man foreløbig med, at den særlige sammensætning af mineralerne i prøven kan være årsag til den mystiske „månedød". *ej.*

NATO-satellit

Alle NATO-lande, og dermed også Danmark, får nu glæde af en satellit opsendt specielt til NATO's brug. Det drejer sig om en avanceret kommunikationssatellit, som skulle kunne lette kommunikation mellem alle NATO-lande, fra USA til Tyrkiet. Satellitten er blevet placeret i et synkront (stationært) kredsløb over Atlanterhavet. Da samtlige NATO-lande får brug for satellitten, har de også delt omkostningerne til udvikling og operation af den.

Satellitten blev opsendt af en Thor-Delta raket fra Cape Kennedy og vejede ca. 240 kg, hvoraf de 115 kg var brændstof til dens lille indbyggede raketmotor, som hjalp til med at placere satellitten helt præcist i kredsløb. Satellittens udvendige mål er ca. 130x160 cm inklusive antenne. Den er forsynet med hele otte solpaneler med i alt 7000 solceller, foruden to nickel-cadmium reservebatterier.

Endnu en kommunikationssatellit mage til den første vil blive opsendt engang i løbet of sommeren. Den er tænkt som en reserve for den opsendte satellit.

Ved Munklinde nær Ikast i Midtjylland er indledt opførelsen af en satellitstation, der skal indgå som led i det nye NATO-kommunikationssystem. Den danske station er én af 12 stationer, der opføres i NATO-landene. Kun Frankrig har meldt fra, oplyser hærstaben, der på Forsvarsministeriets vegne forestår projektets danske del.

Månesatellit op med Apollo 16

Når Apollo 16 næste år befinder sig i kredsløb omkring Månen vil man fra kommandosektionen udsende en 10 kg tung satellit; Ved hjælp af en særlig fjederanordning vil den lille satellit (36x 61 cm) blive stødt væk fra kommandosektionen og gå ind i sit eget månekredsløb i en højde af 96 km over måneoverfladen. Udsendelsen af satellitten vil først ske umiddelbart før Apollo skal starte raketmotorerne for at forlade sit månekredsløb, og derved undgår man enhver form for kollisionsrisiko.

Når den lille fyr er kommet i kredsløb, vil den folde en antenne ud. Ved hjælp af solenergi vil den i et års tid sende oplysninger til Jorden om Månens magnetfelt og tyngdefelt.

En reservesatellit vil blive opsendt med Apollo 18 i 1973.

Kortlægning af Månen

Gennem de senere år er Månen blevet grundigt gennemfotograferet og kortlagt. Alligevel mener man, at der er behov for større nøjagtighed, hvorfor man vil installere specielle kamerasystemer i Apollo 16, 17 og 18 til brug ved yderligere kortlægning af måneoverfladen.

Systemet vil bestå af tre kameraer samt en laser-højdemåler. For det første er der et meget følsomt vidvinkel-kamera, som dækker et område på 108x10 grader. Det har en brændvidde på ikke mindre end 61 cm, og det kan derved dække et 150 km bredt bælte fra kredsløbshøjden, som er 110 km. Fra den højde kan man skelne genstande eller enkeltheder af en størrelsesorden på helt ned til 3–5 meter.

For det andet er der et fotogrammetrisk kamera med en brændvidde på 75 mm. Med det kan man se detailler på minimum 40 meter i diameter.

For det tredie vil endnu et kamera samtidig fotografere stjernehimmelen for at kunne bedømme rumfartøjets hældningsvinkler i forhold til måneoverfladen.

Laser-højdemåleren skal måle højden på de forskellige overfladekendetegn.

Derved har man opnået at fremstille et kamerasystem, som vil give topografiske billeder af måneoverfladen sammenholdt med rumfartøjets hældningsgrad i fotograferingstidspunktet.

ej.

Apollo 13

NASA har oplyst, at efter at man har gennemgået det telemetriske materiale og sammenholdt dette med astronauternes beretninger og fotografier, mener man at have fundet ud af, at en kortslutning indeni en ilt-tank i servicesektionen må anses for at være den sandsynligste årsag til den fatale eksplosion, som truede med at gøre forsøget til en katastrofe.

Dr. George Low fra NASA oplyste, at en stab på 2–300 mennesker arbejder på fejsøgningen. Astronauternes fotografier viste ikke så meget som ventet, men kombinationen af telemetriske data og astronauternes oplysninger, har alligevel givet NASA et glimrende materiale at arbejde ud fra. Selv om man endnu ikke har afsluttet fejlsøgningen, mener man at mandlingsforløbet har været således:

a) en kortslutning sker i ilt-tank nr. 2 og antænder ilten.
b) denne forbrænding forårsager i løbet af få sekunder en så kraftig temperatur- og trykstigning, at tanken sprænges,
c) og derved opstår der et voldsomt overtryk i rum 4 i servicesektionen, hvilket resulterer i at ydervæggen sprænges væk.
d) øjensynligt ramte ydervæggen rumfartøjets high-gain antenne og forårsagede en kortvarig formindskelse af de telemetriske data.

Grunden til antændelsen kan kun stamme fra ledninger i tanken eller måske nogle af de aluminiumsdele, som tanken er opbygget af. „Den mest sandsynlige årsag er nok at finde i ledningernes isolation“, sagde Dr. Low.

En interessant detaille i forbindelse med fejlsøgningen er, at ingen af eksperterne med sikkerhed ved, hvad der sker, når ilt ved en tempera-

tur på ÷240 grader og et tryk på 900 PSI antændes i en sådan tank. Man har derfor overvejet at bygge en tank med et vindue i, fylde den med ilt, antænde det og fotografere eksplosionen!

Man regner med, at undersøgelseskommissionen aflægger endelig rapport i begyndelsen af juni. *ej*

Apollo 14

„Efter alt at dømme må vi udsætte Apollo 14 fra oktober til engang i december", udtalte NASA-direktør Dr. Thomas O. Paine i midten af maj.

Modifikationen af rumfartøjet vil blive udført hurtigst muligt, men tidligere end 3. december vil Apollo 14 ikke komme af sted mod Månen.

For at få det bedste ud af mulige fremtidige nødsituationer, tænker man at gøre LEM-delen til en permanent „redningsbåd". Det kunne gøres ved at laste LEM-delen med nødrationer, ekstra iltflasker, ekstra luftrensningsapparater samt større vandforsyninger inden starten fra Cape Kennedy. Der kan findes plads til alt dette i nederste sektion af LEM-delen. Inden starten fra Månen overflyttes nødforsyningerne til den øverste del af LEM'en og tages med op i månekredsløbet. I stedet for at lade resterne af LEM-delen blive knust mod Månens overflade – som man har gjort det i tidligere forsøg – slæber man den med tilbage mod Jorden. Det er forøvrigt mærkeligt, at man ikke tidligere er kommet på den tanke, fordi det koster sådan set kun ubetydelige mængder ekstra brændstof at tage LEM-delen med ud af månekredsløbet.

Sandsynligvis bliver der foretaget ændringer i det kommende Apollo 14 forsøgs flyveplan. Det var meningen, at denne flyvning skulle gå til Littrow-krateret, men NASA's videnskabsmænd har anbefalet, at man lander i Fra Mauro-området, altså oprindeligt Apollo 13's landingssted. Der er stor videnskabelig interesse knyttet til Fra Mauro, fordi området er delvis dækket af materiale slynget ud fra Mare Imbrium. Videnskaben mener, at boreprøver fra dette område vil kunne give væsentlige informationer om Månens alder og hvilket materiale, den i virkeligheden er dannet af. *ej*

Nyt om Månen

En række amerikanske videnskabsmænd fra General Electric og universitetet i Californien har undersøgt nogle af de prøver, som Apollo 11 bragte tilbage fra Rolighedens Hav på Månen.

Især tre ting har vakt interesse.

For det første fandt man metallisk jern i prøverne, som ikke stammede fra meteorer. På Jorden derimod findes jern altid iltet, så Månen må have haft en anden udviklingshistorie end Jorden.

For det andet kan man slutte, at Rolighedens Hav ikke har været særlig roligt. Ved at undersøge en 10 cm dyb boreprøve fandt man såvel i de nederste som i de øverste lag mineralpartikler, der bar tydeligt præg af at have været udsat for kosmisk stråling. Kosmisk stråling vil efterlade spor i de partikler, som rammes, men få centimeter månestøv vil standse strålingen. Der må derfor have virket kræfter på Månen, som har sørget for en stadig blanding af overfladens øverste lag.

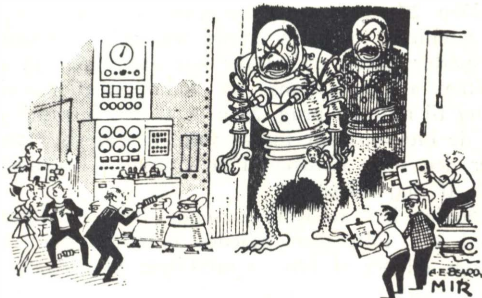
Man har også nu fået bevis for, at de meget omtalte glaskugler er dannet på et sent tidspunkt i Månens historie.

Kuglerne indeholder ganske små mængder uran, som vil undergå spontan fission med en kendt hastighed. Ved fissionen af et uranatom vil det gå i to omtrent lige store stykker, som fjerner sig fra hinanden med stor hastighed, og derved dannes spor i glaskuglen. Ved at undersøge disse fissionsspor i en af kuglerne har man bestemt dens alder til 35 millioner år, altså 3000–4000 millioner år mindre end Månen selv. Dette understøtter teorien om, at glaskuglerne kan være dannet ved et meteornedslag.

Aldersbestemmelse ud fra fissionsspor er i øvrigt en helt nyudviklet metode.

Carsten Krogh.

Politiken 9. maj 1970.

– Dem synes jeg ikke der står et ord om i manuskriptet, Henry!

INTELSAT stadig uheldig

Den nyligt opsendte INTELSAT 3 kommunikationssatellit (nr. 7 i serien) bliver ikke den ventede succes. Thor-Delta raketten, som blev benyttet ved opsendelsen den 22. april, virkede ikke helt efter beregningerne, hvorved satellitten ikke nåede helt op til den højde på godt 36.000 km, som er nødvendig for at satellitten kan befinde sig i et synkront kredsløb.

Satellitten manglede ca. 3.000 km i at nå sin planlagte højde. Imidlertid har alle disse Intelsat små indbyggede raketmotorer, som bliver benyttet til at justere kredsløbet med mellemrum. Raketdyserne var store nok til at skubbe satellitten de sidste 3000 km ud på plads i det rigtige kredsløb, men da man derved opbrugte 65 pct. af brændstoffet, vil man kun i forholdsvis kort tid være i stand til at justere Intelsat 3's position. Af denne årsag bliver satellittens planlagte levetid på 5 år skåret betydeligt ned.

INTELSAT (International Telecommunications Satellite Consortium) har ikke være særlig heldig med sine opsendelser. To Intelsat 3 satellitter kom aldrig i kredsløb på grund af fejl i Thor-Delta løfteraketten. Den Intelsat 3, som befinder sig over Atlanterhavet, har problemer med sin antenne, som af og til låser sig fast og derfor ikke kan bruges kontinuerligt. Dens „søster" over det Indiske Ocean, har fået halveret sin kapacitet efter at en forstærker svigtede.

Kun to ud af i alt syv opsendelser har vist sig at være successer, så der er nok ikke den helt store fortjeneste på at være pionerer.

8 i eet skud!

Russerne havde en meget kraftig rumaktivitet i april. Ikke mindre end 15 satellitter blev placeret i kredsløb. Den ene var en vejrsatellit af METEOR-typen, medens de andre var af COSMOS-serien.

Den 27. april opsendte man ikke færre end 8 satellitter med een eneste løfteraket. Vestlige eksperter gætter på, at det har drejet sig om et system af navigations- og kommunikationsatellitter til militært brug. Man er af den formening, at de blev opsendt for at være til rådighed under den store russiske flådemanøvre i begyndelsen af maj måned.

Sovjet har tidligere opsendt flere satellitter med een løfteraket. Således opsendte man to gange i løbet af 1965 5 satellitter ad gangen.

Atter ny rumfartsnation

Den femte selvstændige rumfartsnation blev en realitet, da Kina den 24. april placerede en satellit på 175 kg i kredsløb, og denne begivenhed affødte mange kommentarer og spekulationer verden over. Man diskuterede især *hvor* langt den kinesiske teknologi i virkeligheden er på dette område.

USA uddannede i en årrække efter 2. verdenskrig adskillige kinesiske raketeksperter, og det menes, at det er disse mænd, som står bag konstruktionen af den kinesiske løfteraket.

Efterretningskilder mener, at der er tale om en raket udviklet efter den sovjetiske mellemdistanceraket SS-4, som blev leveret i et antal til kineserne før venskabet mellem Kina og Sovjet kølnedes. SS-4, som er en to-trins raket med flydende brændstof, er i stand til at opsende satellitter på op til 250 kg alt efter opsendelsessted og inklination (banehældning).

Den første kinesiske satellit blev opsendt i en bane med apogæum 2400 km og perigæum 440 km, altså en meget elliptisk bane. Inklinationen til ækvator var 68,5 grader.

Satellitten udsendte radiosignaler af en varighed på 1 minut ad gangen. Først kom begyndelsen af nationalsangen Tung Fang Hung (Østen er rød) og dernæst målesignaler. Efter et par ugers transmission blev signalerne uregelmæssige på en måde, der tydede på stømsvigt, og efter yderligere nogle dage stoppede transmissionerne helt.

Indien rumfartsnation?

Det kan umiddelbart lyde mærkeligt, men Indien har påbegyndt bygningen af en raketaffyringsstation 80 km nord for Madras i provinsen Bengalen. Man skulle mene, at Indien ikke har råd til rumfartsforetagender, men i virkeligheden er det et spørgsmål om det har råd til at lade være. En meget stor del af Indiens befolkning lever i yderste fattigdom. Skoleundervisning er mange gange sporadisk og lidet effektiv. En meget stor del af de voksne er analfabeter. Derfor planlægger Indien snarest at opsende en kommunikationssatellit, som skal udsende skole-TV til byer over hele landet. Staten vil forsyne byerne med TV-modtagere.

Da det rent indiske projekt vil tage en årrække at føre ud i livet, har Indien indgået en aftale med USA om at låne amerikanske løfteraketter til at opsende de første af den planlagte serie satellitter. Den første vil efter planerne gå i kredsløb i 1973 ved hjælp af en NASA løfteraket, og skal sende skole-TV til 5000 byer.

Højt at flyve . . .

Under den totale solformørkelse over USA den 7. marts, blev der opsendt en hel del mindre raketter til fotografering og måling af forskellige fænomener i den forbindelse. En raket fra Flådens Forsøgslaboratorium, som var blevet opsendt for at fotografere solprotuberanser, skulle efter beregningerne dale ned i sin faldskærm ca. 400 meter fra land tæt ved nogle flådeskibe. Den faldt i stedet ned 120 km fra land, fordi faldskærmen ikke foldede sig ud!

Flådens raske gutter gav imidlertid ikke sådan op. Det lykkedes dem ved hjælp af et ubemandet dykkerfartøj både at finde kapslen og at hæve den. Flådens fotoeksperter sagde senere, at man sikkert ville være i stand til at frembringe brugelige billeder, selvom kapsel og film havde været udsat for et vandtryk på 3000 PSI!

Alt får en ende

Således også EXPLORER 1, den første amerikanske satellit. Den blev opsendt den 31. januar 1958, og man mente at den fik en levetid på ihvertfald fem år. Det viste sig, at det blev mere end det dobbelte, idet Explorer 1 brændte op i Jordens atmosfære syd for Påskeøen den 31. marts i år.

Hvis nogen skulle pusle med . . .

atomvåben i baghaven, må de passe endnu bedre på ikke at blive opdaget end tidligere. Nu har USAF nemlig opsendt to såkaldte VELA-satellitter, og de er konstrueret til at opdage alle former for atomforsøg. For ikke at blive narret af fjenden har USAF placeret de to satellitter i en højde af 128.000 km og 180 grader forskudt for hinanden. Derved kan de tilsammen overskue jordkloden kontinuerligt.

NIMBUS 4 opsendt

den 8. april. Det er en ny avanceret vejrsatellit, og den blev placeret i et kredsløb godt 1000 km over jorden med en inklination på 99 grader. Derved vil den blive i stand til at overskue hele Jorden to gange daglig.

Med sig havde den en lille 18 kg tung „piggyback" satellit, som blev sendt ud i et tilsvarende kredsløb. Den skal foretage topografiske opmålinger af Jorden for den amerikanske hær.

ej

Tegn på liv i universet

Chch „Star", 29. dec. 1968.

Russiske og amerikanske eksperter studerer tegn på, at en supercivilisation måske eksisterer et eller andet sted i universet, sagde en sovjetisk astronom i dag i Santiago, Chile.

Professor Mitrovan Zverev, leder for en russisk videnskabelig delegation, der arbejder på Chiles universitetsobservatorium, fortalte reportere, at tegnene var mystiske radiosignaler kommende regelmæssigt fra det ydre rum, øjensynligt efter en bestemt plan.

Han sagde: Dette tyder på, at der måske er ikke alene dyre- og planteliv andre steder i universet, men at der også kan være en civilisation på samme eller højere niveau end vor".

Scientific Approach, New Zealand,
januar-februar 1969 JBK.

KORT FOR HOVEDET

FLYVENDE GENSTAND, Bergen, mandag.
Reuters Bureau, 9. juni 1969:

Købmand Eivind Olsen fra Husnes nær Bergen gjorde forleden nat et tappert, men forgæves forsøg på at indhente en flyvende genstand, som han og flere andre angiver at have set komme svævende ind over bygden.

– Jeg så den glide langsomt ned mod skovbrynet, mens jeg var på vej hjem, fortæller købmanden. Den var rund og udstrålede gult lys med et glødende felt helt ude ved kanten.

– Jeg kørte henimod den, da den standsede op nogle meter over trætoppene, men pludselig begyndte den at bevæge sig igen. Jeg satte farten op – det gjorde den også, og til sidst så jeg den i kikkert forsvinde i horisonten.

Sceneriet varede ifølge købmanden en times tid. Den flyvende genstand gik både lodret og vandret, ligesom den flere gange stod stille i luften, uden at en lyd hørtes.

Det er første gang, at man i Husnes har set mærkelige genstande på himmelen. Iagttagelsen er blevet indberettet til den lokale lensmand, som har givet rapporten videre til de militære myndigheder.

Nyt fra UFO-Motala

UFO-Motala har ändret adress. För några veckor sedan slog postkontoret i Fornåsa igen för alltid, då de anställda hade för lite att göra för sin lön. Och eftersom vår ordförande, med sinne för effekter, passade på att flytta till Månvägen i somras, blir vår nya adress „UFO-Motala, Månvägen 3, Fornåsa, 590 30 BORENSBERG". Av vikt att notera för alla som ämnar skriva till oss alltså.

1869 - och hundra år senare

Norrköpings Tidningar är Sveriges äldsta tidning, för övrigt en av de äldsta i Världen. I 211 år har den kommit ut. Med anledning av dessa stolta traditioner publicerar man varje dag en spalt med notiser ur tidningen för 100, 50 och 25 år sedan. Ibland går man t.o.m. tillbaka 200 år i tiden.

För en tid sedan fanns under rubriken „För hundra år sedan" en rapport som borde intressera alla ufologer. Eftersom notisen återfanns på ganska skymd plats är den inte lätt att se. Själv såg jag den inte – det var en annan UFO-intresserad här i Norrköping som gjorde mig uppmärksam på den:

„Naturfenomen. I går afton wid 9-tiden warseblefs på himlen ett owanligare naturfenomen, bestående däruti, att på ömse sidor om månen, som på midten war af en ljus rand, syntes twenne kolossala kulor, från hwilka hwita strålar utgingo mot horisonten. Fenomenet warade ungefär en fjerdedels timme".

Vad är nu detta? Vilken „natur" producerade detta märkliga fenomen över Norrköpingstrakten i oktober 1869? Är två kolossala kulor som skickar ut ljusstrålar mot horisonten verkligen så „naturliga"? Men vad skulle redaktörn av NT kalla denna märkliga tingest för? Spökbomb? Flygande tefat? UFO? Det må vara hur det vill med beteckningarna – här har vi en genuin rapport om två oidentifierade flygande föremål som visade sig under en kvarts timme för hundra år sedan!

Återvänder vi 100 år framåt i tiden till anno 1969 finner vi att märkliga saker fortfarande händer i vår värld! NT rapporterar med hjälp av TT-telegram från den senaste astronaut-uppskjutningen:

Redan 45 sekunder efter start råkade astronauterna i svårigheter. Varningslamporna sade dem att elsystemet hade råkat i olag. Befälhavaren Charles Conrad trodde att raketen i startögonblicket hade träffats av en blixt. Han hade sett ett ljussken ute bland molnen. En annan teori är att Apollo flög genom ett område med hög statisk elektricitet och att elsystemet därvid automatiskt urladdades för några ögonblick. Markkontrollen i Houston kunde emellertid lugna astronauterna med att allt fungerade perfekt".

„Elsystemet i olag ... Ljussken bland molnen ... „Som ufolog kan man inte undgå att dra paralleller. Fantasifullt kanske, men ... Vi känner alltför bra dessa „ljussken" och „krånglande elsystem" för att avfärda dem som simpla naturfenomen. Därmed inte sagt att detta speciella fall *kanske* var ett „naturfenomen".

Man frågar sig: Har världen under dessa 100 år gått framåt? Naturligtvis har den det på vissa områden men fortfarande kastar vi åt sidan det vi inte kan förklara och kallar det „naturfenomen". Kommer det att vara likadant om ytterligare ett hundra år? Kommer vi fortfarande att vara gäckade?

Anders Liljegren

Himlafenomen sågs i Avesta

Rymdmänniskor kör reguljär trafik på Avesta! Denne sensationelle iakttagelse har gjorts vid flera tillfällen av bl. a. familjen Britta och Gösta Henningsson i Fridhem vid R 70 strax norr om staden.

Fenomenet återkommer punktligt 18–19 varje söndagskväll.

Först att upptäcka de överjordiska gästerna var sönerna Lars-Åke, 12, och Hans-Erik, 7. Senare har även föräldrarna och bilmekaniker Allan Eriksson följt rymdfarkostens färd över folkarehimlen.

– Det låter som ett aprilskämt, och vi trodde nog först att pojkarna låtit fantasin skena iväg, säger fru Henningsson.

– Men efter att själva ha kunnat betrakta fenomenet under en timmes tid är vi helt säkra på att det rör sig om vad man brukar kalla flygande tefat.

„Farkosten" kom från norr. Stannade sedan mitt i zenit, varefter den fortsatte i sydvästlig riktning. Vid ett tillfälle hejdade den sig liksom, men sköt sedan iväg med en väldig fart.

Vid ett tidigare tillfälle gick „tefatet" så lågt att man tyckte sig skönja fönsterkonturer och andra detaljer.

I Fridhem är man helt övertygad om att det intte rör sig om någon „sputnik". I varje fall inte någon av det slag som brukar sändas upp av stormakterna. Sådana kan knappast stanna upp för att under en halvtimmes tid ändra färdriktningen.

Notabelt är att iakttagelserna vid ett tillfälle sammanfaller med tidpunkten för observationer av rymdfenomen på övre norrlandskusten, men vid ett betydligt senare klockslag.

Dessa inträffade vid 3-tiden natten till måndagen den 6. oktober och gjordes samtidigt i bl. a. Luleå, Umeå och Sundsvall. Vilket bevisar att föremålet måste rört sig på en betydande höjd.

Göran Dahlström, observatör på flygplatsen i Sundsvall, beskriver fenomenet som en intensivt lysande punkt, åt följt av ett stort lysande rökmoln.

Dahlström trodde först att det rörde sig om en raket.

– Det verkade som om det gav ifrån sig små explosioner med effekten av varierande rökpuffar.

Förste poliskonstapel Axel Lundin, Umeå, såg föremålet tilsammans med övriga vid tillfället tjänstgörande kolleger.

– Det lyste upp en stor del av himlen, Som starkast kunde ljusstyrkan säkerligen jämföras med fullmåne.

Polisman Ulf Sandman, Luleå: – Föremålet hade liksom en sorts dubbelkvast efter sej. När den började försvinna övergick färgen i rött.

Samma iakttagelse gjordes av personalen på Kallax-fältet.

En tjänstman vid Städernas vakt i Luleå uppger att han sett föremålet i motsatt riktning ungefär en timma senare.

Tydligt är att rymdföremålet koncenterat sin „lyskraft" över Umeå, som ligger på ungefär samma avstånd från de båda andra städerna. Riktningen var vid de första iakttagelserna østernorr via en vid båge. Alla är eniga om att det ändrade riktning.

– Tyst, det viner.

Iakttagelserne på norrlandskusten stämmer väl överens med de som tidigare på kvällen gjorts av pojkarna Henningsson. De var vid tillfället ute på gårdsplanen. Till bilden hör att 12-åringen är mycket interesserad av astronomi.

Det var Hans-Erik som först upptäckte det främmande och lysande föremålet på det stjärnbeströdda himlavalvet.

Hans-Erik: Titta, Lasse. Där kommer ett flygande tefat.

Lasse: Asch, du fantiserar. Det är ju bara ett par stjärnor som tänds. Nä, stopp! En av dom börjar röra på sej.

Hans-Erik: – Va var det jag sa! Och se vilken fart det sätter. Tyst: Det viner i luften. Titta, det svänger, ser ut som om det vore av bly och röd plåt.

Hans-Erik: – Nu faller det neråt en bit, och vit rök pumpas ut och in.

Lasse: – Se, nu försvinner det som en blixt bort över Avesta.

Pojkarna var ensamma hemma och föräldrarna fann dem mycket uppjagade när de en stund senare kom.

Man trodde emellertid att pojkarna låtit fantasin skena iväg, men fann ändå det hela ganska märkligt.

Sedan har man själva tilsammans med 21-åri-

ge sonen Rolf och svågern Allan Eriksson sett fenomenet. Alltid på en söndag, mellan 18–19.

Anmärkningsvärt är också att Lars-Erik, som har starkt nedsatt hörsel, tyckte sig förnimma ett vinande ljud. Detta kan förklaras av att han hör övertoner med en ljudstyrka så svag att personer med normal hörsel inte uppfattar dem.

Att det är något mycket mystiskt och dessutom ganska skräckinjagande med något som beter sig så underligt uppe i det okända, år man överens om, både i Fridhem och i norrlandsstäderna.

Någon förklaring til himlafenomenet har inte avgivits från någon myndighet eller instans. Måhända är spekulationer om besök från främmande planeter att betrakta som helt grundlösa. Med den teknik som människorna i dag bevisligen behärsker, är det väl mera troligt att det rör sig om av stormakter strängt hemlighållna rymdexperiment.

„Falu Kuriren", Falun, Sverige

DIVERSE

Medlemsorientering

Under denne overskrift bringes i hvert nummer en kort omtale af aktuelt stof, der har til formål at oplyse SUFOI's medlemmer om organisationens arbejde.

I sidste nummer fortalte vi om SUFOI's nye struktur samt om, hvordan den ville komme til at fungere i praksis.

Siden ordningen trådte i kraft for snart et halvt år siden, har Repræsentantskabet holdt sit første møde, og Forretningsudvalget har haft månedlige møder, hvor det daglige arbejde med organisationen er blevet drøftet. Det vil være for vidtgående at nævne alle de ting, udvalgene har været igennem ved møderne, men da vi ønsker at give vore medlemmer en mulighed for at følge lidt med i det arbejde, der udføres foruden UFO-NYT, bringes der hér et kort referat:

– Ved Repræsentantskabets møde den 8. marts i København var formandsskiftet og den nye struktur de naturlige hovedemner. *Frank Pedersen* gav en redegørelse for SUFOI's stilling ved årsskiftet og kom bl. a. ind på de vanskeligheder, der har været, og stadig er, med at skaffe et tilstrækkeligt antal medarbejdere til SUFOI's mange aktiviteter:

„ – *Mange gange sættes grænserne for det nogenlunde opnåelige indenfor denne sag af to ting: Har vi penge, og har vi folk til det?* – "

(Se senere angående den hjælp SUFOI's medlemmer selv kan bidrage med).

Til ny formand valgtes Rapportcentralens leder *Erling Jensen.*

Angående valget til Forretningsudvalget samt arbejdsfordelingen indenfor Repræsentantskabet, henviser vi til organisationsoversigten på dette blads side 2.

Ved Repræsentantskabsmødet blev der efterlyst stof af filosofisk karaktér til UFO-NYT. Der havde været en del henvendelser fra læsere, der savnede stof af denne art. *I. O. Kjems* var dog ikke tilfreds med de forhåndenværende artikler af denne art, da kvaliteten oftest lod meget tilbage at ønske. – Det blev samtidig oplyst, at en cand. scient. for tiden er i gang med at undersøge beretningerne om „spøgelsesraketterne", der blev set i stort tal over Skandinavien kort efter krigen.

Ole Henningsen fortalte, at han nu ligger inde med flere lysbilledserier i farver fra det amerikanske Apollo-rumprojekt. Der er også serier fra de seneste flyvninger. Interesserede kan henvende sig til O. H.; priserne for disse billeder er meget rimelige. Desuden er der ved at blive fremstillet nogle serier med UFO-lysbilleder, i begyndelsen dog kun til SUFOI's foredragsholdere.

John Petersen oplyste om forløbet af den netop afsluttede foredragssæson for Storkøbenhavn. Der har været holdt 8 arrangementer forskellige steder. Erling Jensen og Frank Pedersen havde hver holdt fire foredrag. Arrangementerne var beregnet for UFO-interesserede, der ikke før havde hørt noget om sagen. Det gennemsnitlige fremmøde var på 150 tilhørere, og der havde bl. a. vist sig interesse for SUFOI's materialer, først og fremmest bogen „UFO-Orientering". Sæsonen gav et mindre overskud, som vil blive anvendt ved næste foredragssæson, der indledes til efteråret.

Oversættelsescentralen, der ledes af fru *Bodil Kromann,* efterlyste oversættere fra fransk og italiensk!!

P. R.-afdelingen havde flere projekter i gang. Man er ved at undersøge interessen for ufo-sagen på de danske biblioteker; senere vil UFO-NYT sammen med SUFOI's øvrige materialer blive præsenteret. Desuden er man i gang med at fremstille nye ufo-mærkater til brug på bl. a. breve og forsendelser. En lille brochure om sagen er også ved at blive udarbejdet.

SUFOI's bibliotek havde i 1969 haft et helt

overvældende antal henvendelser fra interesserede læsere. Man er her i gang med at lave et båndarkiv.

Rapportcentralen fortalte, at der i 1969 var indkommet det hidtil laveste antal rapporter fra Skandinavien. Man vil forsøge at opbygge et observatørkorps i nær fremtid.

Herefter diskuteredes forløbet af regnskabsåret 1969–70, og der blev lagt et foreløbigt budget for den nye sæson. – Til slut fulgte en debat om bl. a. SUFOI's målsætning og arbejdsområdernes aktiviteter i relation hertil . . .

– Så vidt Repræsentantskabets møde. Forretningsudvalget har siden da holdt regelmæssige møder for at køre det daglige organisationsarbejde videre. Da nogle af SUFOI's medlemmer muligvis gerne vil vide, hvad der tales om ved sådanne møder, skal vi kort ridse op hvilke hovedemner, der har været berørt:

Behandling af indkomne forslag.
Fremstilling af nye UFO-emblemer og -mærkater.
Fremstilling af UFO-brochurer til almindelig uddeling.
Arbejdsfordeling – herunder fremskaffelse af de nødvendige mennesker til de arbejdsopgaver, der ønskes udført.
Økonomiske bevillinger indenfor de rammer, Repræsentantskabet har afstukket.
Fremskaffelse af gode UFO-film fra udlandet.
Kontakt med UFO-organisationer i udlandet.

Desforuden har man arbejdet med alle de små ting, der nu engang skal varetages for at få en organisation som SUFOI til at køre . . .

– Vi vil gerne afslutte dette blads „medlemsorientering" med at rette en opfordring til læserne: Dersom De skulle have tid og lyst til selv at arbejde med i SUFOI på én eller anden måde, beder vi Dem skrive til *P. R.-afdelingen* (adressen på side 2) og fortælle lidt om hvilke områder af arbejdet, der særlig interesserer Dem. Som nævnt ønsker vi. f. eks. oversættere fra fransk og italiensk. – Skulle De ligge inde med idéer, som De mener, SUFOI vil kunne få glæde af, beder vi Dem ligeledes om at komme frem med dem. Og endelig: Husk at kigge regelmæssigt op på himlen!! *Peter A. H.*

En værdifuld ting er ikke god, hvis den havner hos den urette.

C. H. Spurgeon (1834–92)

Sidste:

Ifølge netop modtaget telegram fra lederen af den tyske ufo-organisation, DUIST, Karl L. Veit, er udsendelsen af den i forrige nr. af UFO-NYT omtalte TV-produktion „Die Delegation" foreløbig udsat til september måned. Udsendelsen var oprindelig fastsat til tysk TV II, kl. 20,15 søndag, den 31. maj 1970. Nærmere om udsendelsestidspunktet vil blive forsøgt oplyst gennem UFO-NYT.

Ole Henningsen

UFO-MØDER . . .

Hyg Dem i selskab med andre ufo-interesserede!

De kan endnu nå at komme med på:

UFO-camping 1970

som afholdes på „Kræmmergården", St. Heddinge, Sjælland, i dagene 18.–25. juli.

Henvendelse og tilmelding til *Karl Hansen, „Kræmmergården", 4660 St. Heddinge, tlf. (03) 70 25 51.*

Udførligt program for hele ugen tilsendes alle interesserede.

KONTAKTADRESSER I DANMARK

– se også under Repræsentantskabet

København og omegn.

2000 FREDERIKSBERG: Sejer Sejersen, Smallegade 30 D, 2000 F.
Steen Landsy, Jul. Valentinersvej 15,5, 2000 F.

2770 KASTRUP: Inger Larsen, Soldugvej 17.

2770 KASTRUP: Flemming Jensen, Kastruplundsgade 70.

1313 KBH. K.: S. Olsen, Skt. Paulsgade 14, tlf. MI 9407.

2720 VANLØSE: Willy Wegner, Vinkelager 26.

2610 RØDOVRE: Lene Nielsen, Nørrekær 74.

2740 SKOVLUNDE: John Jacobsen, Lundebjerggårdsvej 302, tlf. (01) 91 41 92.

3460 BIRKERØD: Fru Kirsten Benn, Nørrevang 11, tlf. (01) 81 33 92.

2640 HEDEHUSENE: Sv. Larsen, Bakkevej 1, Fløng. tlf. (03) 16 19 17.

4621 GADSTRUP: Finn Nielsen, Ramsømagle by.

4700 NÆSTVED: Kristen Kristensen, Jørgen Jensensvej 57, tlf. (03) 72 12 53.

4200 SLAGELSE: Fru Gerda Ohrt, Schweizerplads 5,2.

4660 ST. HEDDINGE: Karl Hansen, „Kræmmergården", tlf. (03) 70 25 51.

2950 VEDBÆK: Jørgen F. Jensen, Marievej 16.

Jylland.

8230 ÅBYHØJ: E. Gundersen, H. C. Andersensvej 11, tlf. (061) 5 85 61.

8000 ÅRHUS C: Frede Storgaard Sørensen, Bülowsgade 16, 2. sal t.v.

6223 FELSTED: Kai E. Møller, Gråstenervej.

7000 FREDERICIA: P. M. Frederiksen, Chr. Richardtsvej 11 A, tlf. (059) 2 23 27.

8500 GRENÅ: Guy Markus, Østergade 7, tlf. (06) 32 10 27.

8700 HORSENS: Bent Sørensen, Haldrup, tlf. (066) 2 77 11.

6000 KOLDING: G. Th. Jensen, Åbenraavej 43, tlf. (055) 2 32 93.

9400 NØRRESUNDBY: Willy B. Nielsen, Skansevej 52.

8900 RANDERS: A. C. Therkildsen, Bøsbrovej 29 B, tlf. (064) 2 92 98.

8600 SILKEBORG: Jørgen Andersen, Glentevej 37, tlf. 1322.

6520 TOFTLUND: Tage Lau, Søndergade 21.

7600 STRUER: S. P. Christensen, Søndergade 56.

6400 SØNDERBORG: Benny Ølbye, Sdr. Landevej 35.

7700 THISTED: O. B. Nielsen, Hundborgvej 81, tlf. 1604.

Fyn og øerne.

5574 RØRMOSEHUS: Jytte Pedersen, Vedtofte, tlf. (09) 45 12 60.

NORGE

ALTA: Valther Esjeholm, postbox 265, Alta.

UFO-Bergen postbox 1155.

BODØ: Knut Rønning, Elias Blixvei 19.

HARSTAD: Arild Vollan, Hans Egedesgt. 64.

OSLO: Nils Jacob Jacobsen, Disenveien 15, Oslo 5.
Jon-Ingar Halltuff, Galgeberg 3C, Oslo 5.

SKIEN: Per Landgraff Holm, Øvre Skotlandvei 6.

STAVANGER: Robert Moklev, Musegt. 76 – Tlf. 29 1 49, Stavanger.

SØNDRE HØLAND: Kr. Ydersbond, Hemnes.

TRONDHEIM: Tronheim UFO-forening, Östersundsgt. 24.

TROMSØ: Tromsø UFO-forening, Fiskergt. 8, 9000 Tromsø.
Arnold Lockertsen, Glavær, Ringveien, 9000 Tromsø.

TØNSBERG: Knut Ljosland, Lasken, 3170 Sem. Tlf. 28439, Tønsberg.

SVERIGE

UFO-Motala, Månvägen 3, Fornåsa, 590 30 Borensberg.

En af de helt store..

Henry Ford II (sønnesøn af den første bilkonge) så – sammen med mange andre Fordfunktionærer – et UFO for nogle måneder siden, skriver DETROIT NEWS fra 2. oktober 1968. De var i selskabets „Jet-star"-fly på vej hjem til Detroit fra Texas. Maskinen fløj ca. 880 km/t i en højde af næsten 12.000 meter. „Vi så noget rundt og hvidt – jeg ved ikke, hvad det var, men det var bestemt ikke et fly", sagde Ford. „Pludselig dukkede denne store genstand op. Den så ud som et serveringsfad, og det holdt trit med os, men i nogen afstand. Jeg bad piloten kalde luftvåbnet over radioen og få dem til at sende et jagerfly op og kigge på den. Han ville ikke, for han var bange, de ville tro han var skør". Ford kom ikke dengang med udtalelser til pressen, men han var villig til at tale om det senere. „Jeg så den virkelig. Det var en ordentlig tingest", sagde han. Andre ombordværende bekræftede Fords historie. „Vi så den allesammen. Det er den rene sandhed", sagde en af dem.

Spacelink, juli 1969. /IOKj.